

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

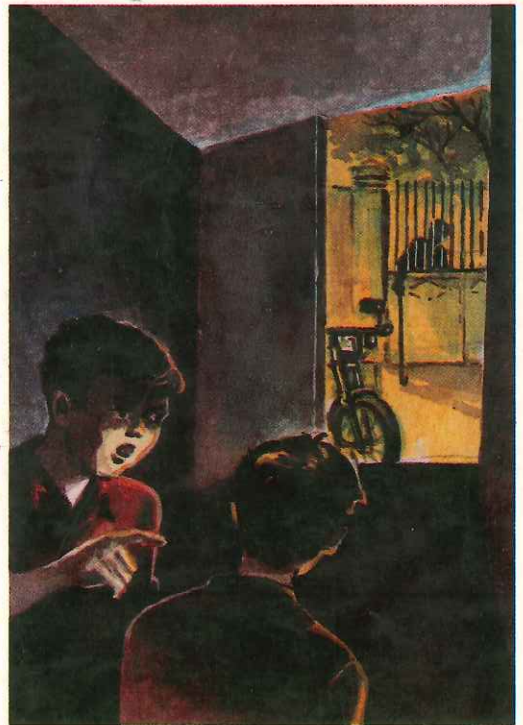
ĐẶC NHIỆM

NHÀ

G21

TRUYỆN THIẾU NHI

VỤ ÁN CÁI MẶT NẠ

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TÂN HIỂN

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

VỤ ÁN CÁI MẶT NẠ

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

Trong khi kể cả quân "yểm hộ" lẫn lính "cảnh giới" chưa nghĩ ra được cách xử lý nào hay nhất, thì Tùng "khểnh" lặp lại động tác vừa xong lần nữa - cúi xuống, "tương" tiếp viên đạn thứ hai vào khe "lỗ châu mai" đã định, vừa lúc đèn trong hàng phôtô bật sáng thì Tùng cũng thông thả rảo bước rời khỏi "khu vực nguy hiểm", lẫn mình vào một lùm cây...

Tranh thủ lúc cửa sắt chưa mở, Sơn "so" bằng mình qua bên kia đường, sẵn sàng phương án "nghỉ binh" để đánh lạc hướng đối phương, bảo vệ Tùng "khểnh". Sơn "mặt già" cũng vút sang ngay sau đó mấy giây, nhưng ém ở một vị trí khác. Hai đứa nín thở hồi hộp chờ cánh cửa sắt kéo ra. Im lặng đến khủng khiếp.

Chợt có tiếng loạt soạt bên bụi cây đầu hồi hàng phôtô, rồi tiếng mèo chí chóc kêu

đuổi nhau. Cả mấy đứa thờ phào. Tiếp tục hướng mắt về cánh cửa sắt.

Nhưng, chỉ hơn phút sau, đèn bên trong hàng phôtô lại phụt tắt, chẳng hề thấy ai buồn mở cửa quan tâm gì đến ngoài đường cả. Không gian trở lại yên tĩnh như cũ trong bóng đêm.

Tùng "khềnh" lại thông thả nhón chân bước ra từ lùm cây, từ từ đi đến đúng chỗ nó giương súng lúc nãy bên cửa sắt. Tùng ngồi xuống, xòe hai tay sờ sờ mặt đất dằng như người ta vẫn tìm kim khâu bị rơi. Lát sau nó cúi mũi vào lỗ cái cửa sắt, hai tay lúi húi làm gì một lúc, cực kỳ nấn nót và im lặng. Khoảng gần 40 giây trôi qua, tim anh nào cũng đập to như trống trong lồng ngực, Tùng "khềnh" đứng dậy, hai tay rút túi bình thần bước về phía mấy gốc cây phía mãi xa, lẩn vào bóng tối. Sơn "sọ" nghe liền sau đó có tiếng "tắc... kè" kêu nho nhỏ - biết là ám hiệu Tùng gọi mình, nó chẳng cần lom khom hay nấp nép gì như ban nãy nữa, cũng đang hoàng bước xuống lòng đường đi như một kẻ chơi khuya về muộn, hướng về phía con "tắc kè" vừa kêu. Ở phía bên kia, Sơn "mặt già" cũng hiểu : như thế là đã có kết quả, cậu cũng quên hẳn mình đang mặc chiếc sơ mi trắng bộp, nghênh ngang đi ra chỗ sáng, bước theo Sơn "sọ".

Ba đứa gặp nhau dưới một găm cầu thang, Sơn "sọ" và Tùng "khềnh" chẳng cần hỏi đến sự có mặt của Sơn "mặt già", chúng vẫy tay ra hiệu tất cả cùng ngồi quây xuống đất. Sơn "sọ" rút trong áo ra chiếc đèn pin tiểu bọc vải dài gần hai gang tay, bấm lên (Bây giờ Sơn "mặt già" mới hiểu cái vật Sơn cầm trên tay ở tư thế "thần lẩn" nằm bắn có con đom đóm bật sáng ở "đầu ruồi" khi này, chính là cái đèn pin này). Sơn "sọ" hỏi Tùng "khềnh" :

- Kia, kết quả đầu ? Mang ra, còn đợi gì nữa...

Tùng, tay cởi khuy áo ngực, đáp :

- Đây, trong áo đây, chưa kịp lôi "đạn" ra, viên kẹo rơi xuống cạp quần, dính khó chịu quá. Mà cũng từ từ cho người ta còn thở đã... Thật hú vía, ú ở thế nào, tớ "ốt" ngay vào chân lão chủ, cũng may không hiểu sao tớ lại nghĩ nhanh thế, giật ngay viên đạn ấy về, đồng thời đoán lão đã bước qua chỗ khác và chắc lão đang mãi với chỗ chân trúng đạn, tớ tranh thủ bồi ngay phát nữa, sau đó tớ buông dây, rút ra chờ đợi. Lão chủ bật đèn lên, chắc là tưởng bị... chuột mổ chân, hay bọ ngựa, châu chấu gì nhảy, vì chẳng thấy vết tích gì. Còn "viên đạn" dính trúng "mục tiêu" vẫn nằm im trong ấy, sợi chỉ bé, lại đen nên khó mà nhìn thấy được. Khi lão biết chẳng có chuyện gì

ghê gồm xảy ra cả, yên tâm tắt đèn "cày" tiếp, thế là tổ cứ việc ra biểu diễn tiết mục "hò kéo pháo", lời cổ được thằng cha giấy ra ngoài - Tùng thò tay vào trong bụng áo, lôi ra một tờ giấy vò dờ nhàu nhĩ, nó lăm lăm :
- Hôi hộp đến nghệt thở mới lấy được chú mày đây. Ôi, lạy trời đừng là tờ giấy trắng thì uổng công lăm...

Dưới ánh đèn pin của Sơn "sọ", tờ giấy nhàu được từ từ vuốt thẳng ra dưới sự chăm chú của ba cặp mắt trinh sát đặc nhiệm tí hon. Rồi thật bất ngờ, cả ba cậu cùng "A... à" lên một tiếng như reo mừng khe khẽ. Dưới vầng sáng nhỏ của cái pha đèn bé xíu, rõ ràng một tờ "thơ đề", tương tự như những tờ các trinh sát nhà ta vừa tổ chức "bình thơ" hôm nào, nhằng nhịt những chữ số, câu thơ, hình vẽ con dê, con rùa, con bướm bướm và những con vật chẳng ra thứ giống gì.

- Trúng tử rồi, tớ đoán không sai mà, làm ăn nghiêm chỉnh thì chẳng ai tắt đèn tối om như thế cả... - Sơn "mặt già" đắc thắng với phát hiện của mình.

Tùng "khểnh" ngược lên, trong khi tay kéo xổ cái áo sơ mi ra khỏi thắt lưng quần để moi miếng kẹo dính, nói nhỏ :

- Thôi, bây giờ chưa phải lúc để bình luận mọi điều, nhiệm vụ của tớ đến đây coi như hoàn thành, còn các bố vòng trong,

vòng ngoài biến đâu hết cả mà chỉ có mỗi mống ở đây thế này, tiếp tục nhiệm vụ của mình đi chứ...

Chợt có tiếng nói từ phía trên cầu thang vọng ra :

- Đây, vòng ngoài đây ! Tớ chờ các cậu ở đây đã lâu...

Tất cả quay lại, thì ra Minh "tổ cú". Cậu nó vừa nói đủ hiểu Minh đã nghe và biết hết mọi chuyện. Minh "tổ cú" bảo Sơn "mặt già":

- Tốt rồi, đã có đủ chứng cứ kết luận phạm tội, bây giờ tớ và "mặt già" đi báo công an ngay. Nhưng Tùng và Sơn "sọ" không phải đã hết việc đâu nhé, các cậu "ém" lại nghe ngóng động tĩnh hàng phôtô, đề phòng chúng tẩu thoát hoặc sơ tán tang vật... Không hiểu hai đứa "vòng trong" biến đi đâu mất tiêu, cảnh giới gì mà rúc ở tận xó xỉnh nào thế không biết. Các cậu ở lại, dùng ám hiệu "nguy cấp" để xem chúng nó có chịu ra không, hay hai ông tướng lại về nhà ngủ tít rồi cũng nên...

Minh "tổ cú" và Sơn "mặt già" vừa quay đi, Sơn "sọ" gọi giật lại hỏi :

- Cậu vừa bảo chúng tớ "ém" ở đây, thế phải "ém" đến bao giờ, tận sáng mai chắc ? Buồn ngủ quá rồi...

- Cho đến khi thấy các chú công an xuất hiện, thì các cậu bí mật rút. Tuyệt đối không ai được lộ diện khi công an làm việc.

Nếu cậu nào muốn "xem" phải nấp đứng từ xa. Đó là nguyên tắc bí mật, để bảo đảm hoạt động lâu dài. Nhớ nhé ! - Chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" dặn dò lại câu cuối cùng rồi kéo Sơn "mặt già" chạy tắt lối cầu thang hút vào bóng đêm.

*

Minh và Sơn "mặt già" đi rồi, Sơn "sợ" giục Tùng "khểnh" :

- Cậu làm ám hiệu "nguy cấp" báo gọi bọn vòng trong đi...

Tùng "khểnh" trề môi, méo mồm bắc loa tay kêu liên ba tiếng : "Tắc kè ! Tắc kè ! Ắc... ề !", theo quy định, tắc kè mà kêu ba tiếng có nghĩa phải cấp tốc tìm gặp nhau ngay lập tức, một là đồng đội bị nguy nan, hai là kẻ gian tấu thoát hoặc chống cự, ba là công việc bại lộ phải nhanh chóng rút lui. Thế nhưng, sau ba tiếng tắc kè kêu, hai cậu vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Sơn "sợ" sốt ruột :

- Cậu lại "gáy" cho chúng nó vài ba lần nữa xem, hai cái thằng háu ăn này, không chừng rủ nhau ra quán ngoài đường cái đánh chén rồi cũng nên. Kêu mấy lần nữa mà không thấy, chúng mình chuyển sang

bên đường, xa một chút cũng được, canh chừng hàng photôcopy cho đến lúc công an đến. Các chú công an đến là ta chuẩn luôn, không hiểu sao đến lúc này tớ lại buồn ngủ thế không biết, hai mi mắt như cứ muốn díp lại...

Độ hơn hai mươi phút sau, nghe từ xa có tiếng xe máy nổ, rồi một chiếc mô tô ba bánh chở bốn chú công an, sắc phục quân hàm đang hoàng, lại đeo cả súng nữa, từ từ phóng tới. Đến đúng cửa nhà hàng photôcopy, chiếc xe dừng lại, các chú công an nhanh nhẹn nhảy xuống, tỏa ra các phía, ánh đèn pin soi loang loáng...

Sơn "sợ" tỉnh cả cơn buồn ngủ, nhưng cậu ta vỗ vào vai Tùng "khểnh" : - "Chúng mình rút lui thôi, để các chú công an làm việc..."

Vậy là cặp trinh sát "Đông-ky-sốt - Sang-sô" kể như đã hoàn thành nhiệm vụ, rủ nhau ra về. Nhưng hai chàng kỵ mã này lại chẳng có con ngựa hay con lừa nào, mà cùng cuộc bộ khoác vai nhau đi giữa lòng đường khuya, dưới ánh đèn, bóng hai cậu một dài - một ngắn trông thật ngộ nghĩnh và tức cười.

Vì nhà Sơn "sợ" ở C21, còn Tùng "khểnh" lại bên E2, nên đến một ngã ba hai đứa phải chia tay nhau, mỗi người đi về một ngả. Song, vừa "bai bai" tạm biệt, hẹn gặp

lại, Tùng đi mới được mười bước thì có tiếng chân Sơn "sợ" chạy theo, nó hốt hải :

- Khoan đã, quay lại đây với tớ, có chuyện rồi...

- Sao ? Có chuyện gì thế, cậu sợ ma à ? - Tùng hỏi lại.

- Có kẻ gian, nghi lăm, trong khúc đường tối kia...

Nói rồi, Sơn "sợ" lôi tay kéo Tùng chạy trở lại. Đến một quãng tối, con đường đi dọc qua hai dãy nhà lợp ghép, Sơn ấn Tùng ngồi xuống, chỉ về phía trước, thì thầm :

- Đây, cậu có nhìn thấy gì không ?

Theo tay Sơn "sợ" chỉ, Tùng nhìn trong bóng tối, nhờ ánh đèn phía xa có thể trông thấy hai bóng đen mờ mờ giữa lòng đường, đang khệ nệ khiêng cái gì, đi ngang nhau, rất chậm.

Sơn "sợ" nói nhanh :

- Cậu chặn đuôi, tớ chặn đầu, hô chúng dừng lại để kiểm tra. Nếu chúng chạy, được phép "ra đòn". Miếng khóa tay tớ vừa phổ biến hồi tối, nhớ chưa, có dịp mang ra thử rồi đấy, bắt đầu nhé...

Tùng nghe nhắc đến miếng khóa tay, cũng thấy hào hứng, phấn chấn hẳn lên, nhưng nhìn lại hai cái bóng, rụt rè nói :

- Thôi, thôi, vừa mới học xong, chưa nhớ và thuộc hết động tác, để tớ tập thêm ít ngày nữa đã...

- Sao, chỉ đơn giản có thế, việc gì phải tập.

- Nhưng... - Tùng gãi gáy lúng túng.

- Nhưng làm sao ? Chỉ có tóm ở đây, kéo mạnh thế này, bước chân trái lên, bàn tay phải xoay 60 độ, tay trái nắm vào gáy, hai móng cái và giữa chặn lên huyệt, thế thôi...

- Nhưng... hai thằng ấy... to con lắm, tớ sợ...

Sơn "sợ" cười :

- Thế cũng đòi học võ, phải tự tin chứ, coi đối thủ to - nhỏ - cao - thấp như nhau hết, nếu biết lợi dụng yếu điểm của thân hình nó mà ra đòn, thì càng hiệu quả nữa... Mà nói thế thôi, chắc gì đã phiền đến cậu. Nhanh lên, kéo chúng biến mất bây giờ...

Không kịp cho Tùng nói thêm câu nào, Sơn nép sát vào tường nhà bên đường, co cẳng chạy nhanh lạ thường, không nghe thấy một tiếng động nào. Tùng "khểnh" cũng vớ được một khúc cành cây, lăm lăm đứng giữa đường, thủ thế. Khi đã chạy vượt qua hai bóng người, Sơn "sợ" bước nhún mấy sải chân đã bay ra tới giữa đường, nó đứng khuỳnh chân về thế tấn, miệng hét lên qua kẽ răng nghiêng chặt, nhưng không to lắm, đủ để trấn áp và uy hiếp tinh thần hai bóng đen kia :

- Đứng lại ! Đứa nào nhúc nhích, ăn đòn đòn trách ! Chúng mày đã bị bao vây...

Đồng thời sau mệnh lệnh đánh thép ấy, Sơn "sợ" bấm đèn pin vừa soi thẳng vào mặt đối thủ vừa tiến dần đến. Cu "sợ" giật mình, giúi mắt, ngỡ buồn ngủ nên không nhìn rõ. Cảnh tượng hiện ra trước mắt làm nó không thể tin nổi, nó bất giác thốt lên :

- Trời đất ơi ! Hóa ra hai bố Sáng "lợn" và Quang "sọt"...

Bước gần thêm chút nữa, Sơn càng ngạc nhiên trước một cảnh ngộ nghĩnh và quái gở: Sáng và Quang, mỗi thằng vác ngang người một cái xe mi-ni "địa hình"; để cho tiện, các cậu đứng người giữa lỗ khung, tay nắm chặt hai bên giống xe, quái lạ hơn, bánh trước của hai chiếc xe đạp như dính chặt vào nhau.

- Các cậu định giờ trò gì ra thế này ? - Sơn "sợ" tròn mắt hỏi - Mà cảnh giới cảnh giung gì biến mất tằm...

Tùng đã tới phía sau, thấy vậy, cười như nắc nẻ : "Suýt nữa thì một bố "ăn" miếng khóa tay của đệ này đấy nhé"...

- Xe đạp ở đâu thế này ? - Sơn "sợ" hỏi.

- Xe của bọn tớ, mang đi theo "phương án 3" để nếu cần phóng đi báo công an...

- Sao không bỏ xuống mà đạp, lại vác xe mà đi thế này, các cậu có đỡ hơi không đấy !

Sáng tức mình buông chiếc xe xuống đất, làm Quang "sọt" cũng phải bỏ xuống

theo. Sáng "lợn" bỏ xe đấy, bước ra bên cạnh nói dối :

- Chúng tớ có bị tâm thần đâu, mà lại mang xe đạp đi để vác ! Cậu nào giỏi thì đi thử đi, đạp được một mét thôi, tớ cho ăn kẹo... Đang tự nhiên lại làm ám hiệu "nguy cấp" làm hai thằng cuống quýt cả lên, chạy toát mồ hôi hột...

Lúc này, Sơn "sợ" mới soi đèn pin vào hai cái xe đạp, phát hiện ra hai vòng bánh trước đã bị buộc vào nhau bằng dây thép. Không nhìn được nữa, cả Sơn "sợ" và Tùng "khềnh" cùng lăn ra ngội bệt xuống đất, duỗi chân, chống tay, cười sặc sụa hồi lâu. Sơn bảo :

- Các cậu bị bọn xấu, có thể là gián điệp của hàng phôtô "thơ đề", vô hiệu hóa rồi...

- Thì bây giờ tháo dây ra mà đi, hay các cậu thích khiêng mãi cho khỏe tay... - Tùng "khềnh" giục.

- Ai chả biết thế, nghe thấy ám hiệu "nguy cấp", chúng tớ lao ra lấy xe, mở khóa của mình xong định dắt đi, thì phát hiện ra "khóa" của nó. Tức điên lên được. Mà đã quy định "*nguy cấp*" là phải lập tức "*thu quân*" về vị trí tập kết, chẳng lẽ còn bỏ ra đấy mà lụi cùi tháo dây, xe lại để ngay gần đầu hồi hàng phôtôcopy... Thế là bọn mình hè nhau vừa khiêng vừa chạy bán sống bán chết, cứ như bị ma đuổi, mà có chạy nhanh được đâu

cơ chứ, bố Sáng "lợn" hình như bị "ngót cá", lúc nhanh, lúc chậm, thẳng trước thẳng sau, lồi, huých nhau... lợn cả ruột. Đã thế, tớ bảo rẽ vào ngay đầu kia, chỗ mấy cái quán không nhà A6, mà ngồi gỡ dây, nó còn cứ khăng khăng "phải vượt qua bán kính nguy cấp" đã...

Quang "sọt" nói xong, quệt mồ hôi trán, bắt đầu ngồi xuống chuẩn bị tháo dây, thì Minh "tổ cú" và Sơn "mặt già" cũng đã ở đầu đi tới, chắc chưa thấy đồng đội về, sốt ruột, hai cậu đi tìm.

Cả bọn 6 đứa vô tình có mặt đủ, lại một trận cười đau bụng, chảy nước mắt nữa. Riêng Sơn "mặt già" cứ tủm tỉm cười thâm nhìn hai cậu đang loay hoay tháo dây thép vừa lăm bắm :

- Không biết nó buộc lúc nào mà nhanh thế... Thằng cha này cũng thuộc loại xuất quỷ nhập thần đây, qua được mắt cả dân trinh sát, giỏi lắm !

Sơn "mặt già" nói lấp lửng :

- Tớ cũng đoán biết thủ phạm "khóa" xe của các cậu là ai rồi... Nhưng chủ yếu tại các cậu là chính. Ai lại mang xe đi điều tra, lại dựng ngay ở tường nhà "đối tượng" bao giờ.

Khi hai chiếc xe "địa hình" được tháo "còng" xong, Sáng "lợn" và Quang "sọt" din ba cầu, đưa lần lượt các trinh sát về tận

nhà. Ngồi trên xe đạp, cậu nào cậu ấy thi nhau... ngáp.

57

TIA SÁNG CỦA CHUYÊN ÁN "XÁP"

Sáng sớm hôm sau, Sơn "mặt già" tỉnh dậy mới chợt nhớ ra còn để quên gói quà trên chạc ba thân cây gần hàng phôtô. Chưa đến giờ hẹn tập võ với cả bọn, Sơn mặc bộ đồ thể thao, đi giày vải tất cao, chạy ma-ra-tông như người dậy sớm tập thể dục, ra chỗ giấu gói quà. Tới nơi, Sơn mới giật mình, ban đêm cứ ngỡ là kín đáo bí mật lắm, mà sáng ra, nhìn từ xa đã thấy cái gói ni-lông lộ lộ, trơ ra trên cái chệ cây lùn. May mà chưa ai nhìn thấy. Sơn ôm gói quà thông thả chạy về sân bóng sau trường học.

Sáng "lợn" vừa nhìn thấy từ xa đã reo lên :

- A ! Cu "mặt già" hôm nay mừng chiến công khao cả bọn đây ! Nào, có những gì mong ra, giải quyết luôn đi...

Sơn "mặt già" phải phân trần, kể lại chuyện buổi liên hoan ở nhà bé Bi đêm qua, bảo :

- Cứ yên trí, tớ sẽ khao sau - rồi quay sang Minh "tổ cú" - thế tình hình ra sao rồi, có tin gì chưa ?

- Đêm qua, bố tớ đã điện về khen và cảm ơn nhóm chúng mình, hứa sẽ có thưởng của CA phường và cả của riêng bố tớ nữa. Bố tớ kể bắt gọn lắm : gọi cửa, xông vào đọc lệnh, thu tang vật, giải đi, có cả đại diện tổ dân phố và ủy ban phường chứng kiến nữa. "Thơ đề" chờ đi khoảng chục căn giấy, máy bị niêm phong. Nhưng kẻ vi phạm lại không phải anh Khánh chủ hàng, mà là người làm thuê, đem đến ngủ trông máy hộ. Hắn tính chuyện làm chui, giấu ông chủ, kiếm riêng. Nhưng dẫu thế nào, bố tớ bảo, cửa hàng cũng bị đình chỉ kinh doanh một thời gian. Tội nghiệp ông chủ...

Minh "tổ cú" vừa thông tin xong, Tùng "khểnh" nói ngay :

- Biết thế, đêm qua tớ thay "đạn" sỏi và mạnh tay chút nữa, cho chân hắn sung lên bằng quả táo, biết mặt...

Quang "sọt" kết luận :

- Thôi, coi như vụ "thơ đề" ta đã phá xong, thủ phạm đã bị bắt. Minh vừa nói nhóm sẽ được thưởng, tớ đề nghị bàn tổ chức liên hoan mừng chiến thắng, chén một bữa ra trò và hát karaôkê xả láng. Các cậu thấy thế nào ?...

Tất cả đều nhất trí, nhưng chưa thể bàn và quyết định điều gì, vì "quỹ đặc nhiệm" của các cậu có còn một đồng nào đâu. Minh "tổ cú" động viên mấy cậu mặt đang buồn thiu :

- Nhất trí sẽ mở tiệc khao quân, nhưng phải chờ xem ta được thưởng cái gì và thực lực tài chính có bao nhiêu đã chứ. Chuyện ấy không lo, nếu cần mình đóng góp. Nhưng tớ có một ý kiến thế này, nghĩ lâu rồi mà chưa dám nói : tới đây, có lẽ chúng mình phải lao động làm một việc gì đó lấy tiền gây quỹ, chi tiêu khi cần thiết và mua sắm trang bị làm việc...

- Hay, hay lắm, bàn ngay vào việc đi - Tùng "khểnh" hồ hởi tán thành - tớ cũng đã nghĩ từ lâu, nhưng sợ nói ra các cậu lại cho là viễn vông hoặc câu toàn, tớ thấy mình nên nghĩ và tìm một công việc gì hợp với khả năng và sức khỏe, tổ chức làm thêm lấy tiền. Chẳng có gì là xấu cả, vấn đề là ta sử dụng đồng tiền như thế nào, vào việc gì mới là quan trọng, ví dụ như giúp các bạn có hoàn cảnh khó khăn, ủng hộ các em bé.

trường khuyết tật, các tổ chức từ thiện, thăm hỏi các bạn ốm đau... nhiều việc lắm.

Ngừng một lát, Tùng vẫn trong mạch suy nghĩ say sưa, nói tiếp :

- Và như cậu Minh vừa nói, nhóm đặc nhiệm cũng phải trang bị phương tiện hiện đại cho các trinh sát làm việc chứ. Tờ đề nghị trước hết, đợt đầu tiên, ta sắm ngay một cái ống nhòm. Có ống nhòm tiện lợi lắm, vụ "cái túi ở bãi biển", có cậu Quang đây chứng kiến, nếu bọn tớ không mượn được cái ống nhòm mấy phút, thì khó mà xác định ngay được đối tượng thật - giả... Tờ đề nghị làm biên bản, ghi ngay vào "nghị quyết" của nhóm như vậy.

- Nhưng bây giờ đang quần đùi áo cộc ngoài sân bóng thế này, giấy bút đâu mà biên bản - Sơn "sợ", vốn chữ đẹp, mọi khi vẫn lãnh việc ghi "biên bản" cho nhóm, lên tiếng ngay.

- Thì về ghi, hôm khác mang ra ký sau, vấn đề là các cậu có nhất trí không đã.

Sáng "lợn", Quang "sợ" vừa đề đạt ăn liên hoan đã cụt hứng vì không có "kinh phí", giờ thấy nói đến chuyện lao động gây quỹ, nhất trí ngay. Chúng thống nhất lấy "biểu quyết" - 100% giờ tay tán thành. Cuối cùng, sau một hồi bàn tán, tranh cãi, cả bọn đồng ý chọn việc đi "đánh giày" là tốn ít vốn nhất. Sơn "mặt già" phụ trách đóng 2 hòm

gỗ, Tùng và Sơn "sợ" hiến hai hộp xi, Quang, Sáng góp mỗi người một bàn chải mới, Minh "tổ cú" thấy chẳng còn gì, xin lo khoản... khăn lau và xung phong đi cùng Sơn "sợ" mở hàng đợt đầu tiên. Nhóm chọn chủ nhật hàng tuần làm ngày lao động gây quỹ, mỗi đợt "xuất quân" hai người, trên tinh thần tự nguyện chứ không phân công. Cuối ngày mang tiền về nộp "thủ quỹ" Tùng "khểnh", vào sổ, ký nhận đảng hoàng...

Vạch xong được kế hoạch, anh nào anh ấy phấn khởi lắm. Sáng "lợn" làm như sắp có tiền đến nơi, gọi ý luôn :

- Ngay đợt đầu, được bao nhiêu, nhóm nên tổ chức bữa liên hoan để ăn mừng ngày gây quỹ đặc nhiệm do chính bàn tay lao động của các trinh sát lập nên...

Tùng "khểnh" thấy Sáng lại bàn chuyện ăn, cắt lời ngay :

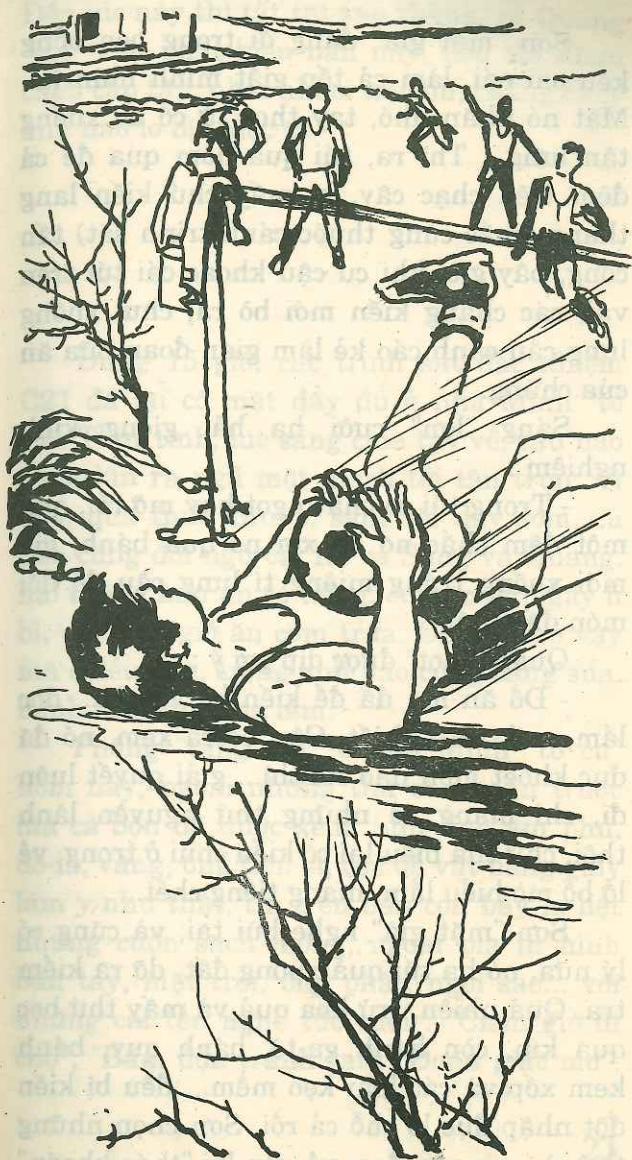
- Chúng tớ cu "lợn" từ nãy chẳng chú ý nghe gì cả, đã nhất trí biểu quyết mua ống nhòm trước, còn đòi liên hoan ! Mà các cậu cũng nên nhớ, ta vẫn còn nợ vụ "XAP" - tìm kiếm "xưởng âm phủ" đấy nhé.

Mãi bàn chủ đề gây quỹ, bây giờ nghe Tùng "khểnh" nhắc đến vụ án điều tra, phát hiện cơ sở sản xuất đồ vàng mã, sách bói toán, tử vi nhảm nhí, Minh "tổ cú" mới chợt nhớ ra, đứng lên trước cả bọn (bao giờ cũng vậy, để tỏ rõ ý nghĩa quan trọng của chủ đề

sắp nói, Minh cũng đứng lên như thế), vỗ vỗ hai tay vào nhau :

- Chú ý, chú ý đây các cậu ! Ta tạm dừng chủ đề "gây quỹ", liên hoan và các chuyện lan man lại đã. Suýt nữa quên mất, đêm qua khi điện thoại cho tớ báo tin về hàng phôtô, bố tớ đã thông báo thêm một chi tiết nữa, đáng chú ý, về cơ sở sản xuất hàng mê tín dị đoan - nghĩa là vụ "XAP" mà chúng ta vẫn chưa hề động đến... Tóm lại, sắp sửa đến rằm tháng bảy, việc khám phá càng cần phải cực kỳ khẩn trương, không thể để những sản phẩm "*văn hóa không lành mạnh*" (Minh nhắc lại đúng danh từ mới học được hôm qua của bố) tung bừa bãi ra thị trường, "*lạm ô nhiễm phong tục truyền thống của nhân dân*" được (cả câu này nữa, Minh cũng lấy nguyên văn lời bố nói)... Bây giờ, thời gian đã muộn, hơn nữa chẳng ai mang theo sổ sách gì, tớ đề nghị giải tán, 3 giờ chiều nay tập trung ở nhà tớ, bàn phương án "đánh" tiếp vụ "XAP".

Thế là buổi tập võ kéo dài từ sáng sớm đến tận hơn 7 giờ 40, các trình sát kéo nhau ra về trong bộ quần đùi áo may-ô, khí thế rất sẵn sàng vào trận đánh nữa. Thật là, vụ án nối tiếp vụ án, vừa khám phá xong vụ trước đã lại điều tra tiếp vụ sau, đến các chú công an hình sự cũng chỉ hăng hái và bận rộn đến thế là cùng.

Sơn "mặt già" đang đi trong bọn bỗng kêu oai oái, làm cả tốp giật mình nhìn lại. Mặt nó nhăn nhó, tay thọc từ cổ áo xuống tận lưng... Thì ra, túi quà hôm qua để cả đêm trên chạc cây, bị mấy chú kiến lang thang (chắc cũng thuộc cánh trinh sát) tấn công, bây giờ, khi cu cậu khoác cái túi trên vai, các chàng kiến mới bò ra, chui xuống lưng cắn cắn cáu kè làm gián đoạn bữa ăn của chúng.

Sáng "lợn" cười ha hả, giọng kinh nghiệm :

- Trong túi có chất ngọt hay mỡ rồi, qua một đêm chắc nó đã xơi no quà bánh, giờ mới xuống trảng miệng tí lưng cậu để đổi món đấy thôi...

Quang "sọt" được dịp gợi ý :

- Đồ ăn mà đã để kiến bò vào là... độc lắm, mất tinh khiết. Cậu bỏ ra xem, nó đã đục khoét món nào rồi thì... giải quyết luôn đi, chỉ mang về những thứ nguyên lành thôi, chứ của biếu lại có kiến chui ở trong, về lỡ bố mẹ hiểu lầm, mang tiếng chết...

Sơn "mặt già" nghe bùi tai, và cũng có lý nữa, nó hạ túi quà xuống đất, dỡ ra kiểm tra. Quả nhiên, trừ hoa quả và mấy thứ bọc quá kín, còn bánh ga-tô, bánh quy, bánh kem xốp và các loại kẹo mềm... đều bị kiến đột nhập đục lỗ chỗ chỗ rồi. Sơn chọn những thứ còn nguyên đem về, còn lại "tháo khoán"

cho cả bọn ngồi liên hoan nhẹ giữa đường đi. Đến lúc này thì tất tạt sáu thằng, cả Quang "sọt" vừa phát biểu ban nãy, đều thi nhau chén cấp tập, nhai nhồm nhoàm, chẳng thấy anh nào lo bị... độc cả.

*

Đúng 15 giờ, các trinh sát đặc nhiệm C21 đã lại có mặt đầy đủ ở nhà Minh "tổ cú". Thực tình, lúc sáng chia tay về, cậu nào cũng lăn ra ngủ một mạch tới tận trưa. Vì đêm qua thức khuya, sáng lại dậy sớm, cu nào cũng đói ngủ cả. Kể cả Sáng và Quang, hai thằng háu ăn có tiếng, cũng nằm ngáy li bì, quên cả giờ ăn cơm trưa. Chính nhờ vậy mà chiều đến, trông anh nào cũng sáng sủa, bánh bao, tỉnh táo lắm.

Phòng "tang vật" ở nhà Minh "tổ cú" hôm nay, ngoài những thứ có từ lần trước mà cả bọn đã được xem, như tiền âm phủ, đô-la, vàng, ông tiến sĩ, các đồ vật bằng giấy làm y như thật, thì trên bàn còn bày la liệt những cuốn sách mỏng, ngoài bìa in hình bàn tay, mặt trời, ông phật, ngôi sao... với những cái tên nghe tức cười : "Chọn giờ đi chợ", "Bấm độn tránh tai", "Đoán giấc mơ",

"Điềm lành - điềm dở", "Mộng ứng số đề",
v.v...

Minh "tổ cú" chẳng pha nước chè như mọi khi, giục cả bọn ngồi xuống quanh bàn rồi vào đề ngay, chẳng rào đón câu nào :

- Thực ra, bố tớ bảo : "Vụ này các chú ở phường đang làm, các con giúp tìm ra cơ sở in "thơ đề" là giỏi lắm rồi, suy luận và phán đoán khá, thậm chí rất có "nghề" đấy, như vậy là đã đi trước bố và các chú một bước. "Trận" này bố chịu thua. Còn việc truy tìm cơ sở in ẩn những "văn hóa phẩm" nhằm nhí này - Minh chỉ vào những cuốn sách mỏng trên bàn - quy mô hoạt động của họ tinh vi và biến hóa hơn, không khéo léo, bí mật trong điều tra, theo dõi thì rất dễ hỏng việc. Vậy trận tới bố tuyên bố : con và các bạn được nghỉ, để các chú công an làm việc...

Sơn "sợ" nghe đến đây, phát biểu luôn :

- Vậy thì chúng mình còn họp hành, bàn luận làm gì nữa !...

Minh "tổ cú" tiếp :

- Khoan, tớ đã nói hết đâu. Bố tớ còn bảo : "Không phải bố không tin ở khả năng của con và các bạn đâu nhé, nhưng vụ này, đối tượng gồm nhiều thành phần phức tạp, có thể dăm liêu lĩnh và manh động... mà các con thì vẫn còn... học sinh (chắc bố tớ định nói "còn bé", nhưng chưa thành "học sinh" cho tế nhị, tớ biết). Tớ hỏi ngay : "Như vậy

tức là bố muốn nói : chúng con sẽ không làm gì nữa, không được dính vào vụ này chứ gì". Thấy tớ nói với vẻ giận dỗi, bố tớ xoa đầu tớ, cười bảo : "Không, làm được gì giúp bố và các chú, các con cứ làm". Tớ thăm dò ngay : "Thế các chú đã phát hiện được dấu hiệu gì chưa ạ ?" - "Hiện tại thì chưa". Tớ lại hỏi : "Nhưng cơ sở này vẫn ở trong khu mình chứ?" - "Đúng, song không phải ở mấy dãy nhà A như trước, ở đấy chỉ có hàng phôtô "thơ đề" mà các con đã tìm ra. Còn cơ sở sản xuất kia, vẫn chưa xác định được chắc chắn ở khu nào, có tin báo rằng "nó" nằm quanh khu trường học của các con đấy". Bố tớ nói đến đâu, tớ cố nhớ đến đấy, chứ có dám ghi sổ ghi ngay đâu. Cuối cùng, tớ "khai thác" thêm : "Vậy ở đấy, họ sản xuất những gì phi pháp ạ ?", bố tớ chỉ tất cả những thứ này, nói : "Trước đây mới chỉ biết họ làm đồ vàng mã, nhưng nay "cơ sở" phát hiện thêm họ còn tổ chức in ấn cả những loại sách mê tín, dị đoan phản khoa học này..." Chờ bố tớ đi rồi, tớ mới lục lại trong đầu, ghi hết vào sổ. Theo tớ, đây là những thông tin mới rất quan trọng...

- Quan trọng hay không, bây giờ còn nghĩa lý gì nữa, mình có được điều tra nữa đâu - Sáng "lợn" cậu lên nói.

Minh "tổ cú" bị chen ngang, nhưng vẫn bình tĩnh tiếp :

- Chính vì vậy, hôm nay tớ muốn hỏi ý kiến các cậu, xem ta nên tham gia hay không tham gia vụ này ?

Tùng "khềnh" nói luôn :

- Tham gia chứ ! Có ai cấm đâu, chính bố cậu Minh bảo "làm được gì giúp các chú công an thì cứ làm" cơ mà, chúng mình đã gọi là "nhóm đặc nhiệm" mà ngồi không có việc gì thì thành lập với đặt tên làm quái gì nữa. Tớ đề nghị cứ tiến hành, chưa biết chừng lại tìm ra trước các chú công an cũng nên.

Cả Sơn "mặt già", Quang "sọt", Sáng "lợn", Sơn "sọ" đều đồng ý với Tùng "khềnh", chúng còn hạ quyết tâm "đi trước các chú công an" một bước nữa, làm một quả bất ngờ, để từ nay các chú không coi mình là "còn bé" hay "trẻ con" nữa.

Minh "tổ cú" kết luận :

- Chính ý tớ là như vậy, cũng may mà các cậu đều nhất trí cả. Nhưng chúng ta không đặt thành vấn đề "đi trước" hay "đi sau", mà mục tiêu chính - như bố tớ đã nói - là mình tham gia góp phần làm lành mạnh xã hội. Còn thì, tất nhiên, nếu ta khám phá ra trước thì... nhất rồi còn gì, chắc chắn các chú công an chẳng dám coi thường trẻ con nữa. Bây giờ, ta bàn luôn đến các biện pháp điều tra...

Quang "sọt", vốn là cán sự hóa học, nó rất thích công việc khám nghiệm tang vật, phân tích và phán đoán từ các dấu vết để tìm ra tung tích tội phạm, hẳn chúng ta còn nhớ vụ "TNE2", chỉ từ cái mẫu thuốc lá, mà cậu ta cùng cả bọn tóm gọn tên lưu manh chuyên nghiệp đột nhập lỗ trần nhà, ăn trộm đồ của mấy hộ tầng 5 đấy thôi. Từ nãy tới giờ, Quang ngồi giờ xem hết lượt từng cuốn sách mỏng trên bàn, nhưng không phải nó tò mò về nội dung nhằm nhí đâu, cậu ta cố tìm những dấu vết, đặc điểm để xem có kết luận được điều gì có ích, nhưng hình như cậu thất vọng. Quang đứng lên, nói :

- Quyết tâm thì quyết tâm, nhưng... vụ này khó đấy, tang vật không cho thấy thêm điều gì, lại chẳng khoanh vùng được như vụ "TD.A456", nghĩa là không có tài liệu gì giá trị để suy đoán cả. Các cậu đừng có chủ quan mà tưởng ngon ăn đâu nhé...

Sơn "sọ" nói tiếp luôn :

- Nhà hóa học ơi, ông quên mất các tang vật trên mặt tủ kia rồi à, nãy giờ chỉ thấy ông xem sách không thôi, chắc lại muốn bấm giờ nào ra khỏi nhà thì được ăn cỗ chứ gì ! Cái xưởng này, ta đã đặt tên là "xưởng âm phủ", mà cậu không để mắt tới tiền, vàng, ông tiến sĩ... là hỏng rồi. Theo ý kiến

tớ, qua xem xét ba cái đồ hàng mã này, rút ra kết luận như sau...

Sáng "lợn" chộc luôn :

- Đúng là ông nhà văn có khác, có đầu có đuôi, dài dòng văn tự, nói toạc nó ra cho xong, lại còn "như sau" như xiếc gì cho rách việc...

Sơn "sợ" chẳng chịu thua :

- Nay, để tớ nói, phát biểu phải có tổ chức, giờ tay hần hoi, nếu cậu quá đói hoặc đã đến giờ thềm cám, thì cho về trước, chứ đừng có ngồi đây mà sốt ruột...

Cả bọn được một trận cười thoải mái, Sáng "lợn" vừa định trả miếng, thì Minh "tổ cú" ngăn lại :

- Thôi, để cho cậu Sơn nói tiếp đã, bàn xong việc lát nữa tha hồ mà "tì" nhau.

Sơn "sợ" tiếp :

- ... Tất cả các thứ họ sản xuất đều dùng bằng nguyên liệu duy nhất là giấy. Các màu xanh đỏ tím vàng là phẩm, nhấm tí nước bọt, di di là thôi ra tay. Hai thứ này là nguyên liệu chính. Nếu sản xuất, họ phải dùng hàng ngày, và tất nhiên có sự chuyên chở đến. Đây là một chi tiết ta phải lưu ý trong khi điều tra...

Sơn "mặt già" thêm :

- Tổ quan sát, thấy chủ yếu là giấy báo cũ bôi vào rồi phủ màu lên, có chỗ còn đọc được cả chữ nữa...

Tùng "khểnh" là người ghi chép miệt mài nhất từ đầu đến giờ, nó lim dim mắt nhìn vào trang sổ, gật gù như tìm ra trong các chi tiết đã ghi điều gì đặc ý lắm. Cậu ta bỏ bút giờ tay phát biểu :

- Tóm lại, tia sáng của chuyên án "XAP" đã được hé mở, mà thông tin quan trọng nhất như bố cậu Minh đã nói : Xưởng này nằm ở khu vực quanh trường học của mình. Gọi là "quanh" không thể ở xa, nếu ở xa trường thì không gọi là "quanh" được. Như vậy, vô hình trung ta đã được khoanh vùng để tìm kiếm rồi còn gì. Đây chính là tia sáng nhiều hy vọng mở ra vụ án này...

Bỗng phòng ngoài có ai xoay nắm cửa loạch xoạch, làm Tùng "khểnh" ngừng lại, quay ra. Cửa mở, bé Long - em Minh "tổ cú", tay cầm hộp đồ chơi chạy xộc vào, để lên bàn gần chỗ Sơn "mặt già" ngồi, nó vô tư nín tay Sơn "mặt già" :

- Anh lắp cho em cục pin đi, em lắp vào, nói chẳng nghe thấy gì cả...

Sơn "mặt già" thom vào má bé Long một cái rồi mà cá :

- Thom lại anh một cái, anh lắp cho...

Bé Long nín đầu Sơn xuống, làm một cái đánh "chục" vào má anh. Cả bọn mỉm cười, chăm chú theo dõi hai anh em. Sơn mở hộp đồ chơi, lấy ra hai cái điện thoại di động giống y như thật, mở xoay lắp lại đôi pin

nhỏ mà bé Long đã lắp ngược đầu, vừa làm vừa hỏi :

- Ai mua cho bé đồ chơi đấy ? Đẹp quá nhỉ...

Minh "tổ cú" đỡ lời em :

- Bố tớ vừa mua cho bé Long hôm kia, nhân ngày sinh nhật nó tròn 5 tuổi đấy, nghe đâu những 100 nghìn...

Bé Long ngẩng lên cãi :

- Nhưng là tiền mẹ gửi về, dặn bố mua đồ chơi cho em chứ.

- Thì anh có nói gì đâu...

Sơn "mặt già" lắp pin xong, bảo Long :

- Được rồi, em mang ra thử đi, nhớ khi nói thì phải ấn vào cái nút này đấy.

Bé Long ngoan ngoãn "cám ơn anh" rồi chạy ra, đến cửa nó lại quay vào, nũng nịu :

- Dưng mà, có mỗi mình em, thử với ai?... Hay là anh cầm một máy, em một máy, em chạy ra bếp, nói anh nghe thử nhé...

Chẳng đợi Sơn "mặt già" đồng ý hay không, Long giúi vào tay Sơn một máy rồi chạy biến ra buồng ngoài. Trò chơi hấp dẫn quá, làm cả sáu ông anh đang họp nghiêm túc thế, cũng dừng cả lại chăm chú theo dõi. Sơn "mặt già" cầm cái "điện thoại di động" áp vào tai, chờ đợi. Từ trong máy, vẳng ra tiếng nói của bé Long : - "A lô, anh Sơn có nghe thấy em nói không, em đang ở dưới

bếp đây..." Sơn trả lời : "Anh nghe thấy rồi, nghe rõ lắm..." Cục pin mới, điện còn khỏe, nên tiếng bé Long nói qua cái điện thoại đồ chơi rõ mồn một, khiến Tùng và Quang ngồi bên cạnh cũng nghe thấy. Thế là, lập tức cả bọn tranh nhau truyền tay "điện thoại" với bé Long ở trong bếp cứ y như xa xôi lắm. Có anh còn hỏi "dạo này bé có khỏe không ?", "trưa nay ăn cơm với gì ?" làm như lâu lắm không gặp bé Long không bằng. Tùng "khểnh" hỏi Minh "tổ cú" :

- Loại này có nói được xa không ?

- Tớ đã chơi bao giờ mà biết...

- Thử đi ! Nếu tốt, có thể mua làm phương tiện liên lạc đi điều tra được đấy...

Sáng kiến của Tùng "khểnh" làm cả nhóm khoái lắm, tán thành ngay. Minh chạy ra bếp bảo bé Long :

- Anh cho em xuống nhà để thử máy, xuống tận đường nhé, ra phía ban công nhà ta, anh ở trên này nói xuống, em nói lên, xem có nghe được không nhé...

Bé Long, tự nhiên thấy ông anh dễ tính quá, đồng ý ngay, mở cửa chạy xuống liền. Cả sáu đứa dón ra ban công đứng, thấy bé Long đã ra tới đường, cuộc thử máy bắt đầu. Trong ống nghe, tuy tiếng không to bằng lúc nãy, nhưng vẫn rất rõ từng lời. Cái "điện thoại" đồ chơi lại truyền tay qua đủ sáu chàng, anh nào cũng muốn cầm lâu một tí,

hỏi han chuyện trò linh tinh, toàn những câu lạc đề, ngớ ngẩn, thậm chí Sáng "lợn" còn nói : "Hôm nay trời đẹp quá. Anh đói bụng quá rồi bé ạ..."

Tiết mục thử máy, mà đúng ra là chơi đồ chơi trẻ con của mấy ông anh to đầu, cũng phải kéo dài gần nửa tiếng. Sau đó chúng còn ngồi chán chê nói chuyện về cái "điện thoại di động" mãi mới thôi. Tùng "khểnh" đề đạt ngay :

- Nhóm mình nhất định phải mua một bộ đồ chơi này, phục vụ các trình sát đi điều tra phá án. Tiện lợi thật đấy, có thể ở cách xa nhau vẫn trao đổi, nói chuyện được...

Sáng "lợn" bảo :

- Đòi sắm lăm thứ thế, vừa nãy đề nghị mua ống nhòm, bây giờ lại điện thoại nữa, thì... còn khoản nào mà liên hoan...

Minh "tổ cú" lại phải can thiệp :

- Thôi thôi, đã có đồng nào đâu mà tranh cãi mất thì giờ. Tớ nhất trí với ý kiến cậu Tùng, sẽ mua sắm dần dần, cũng để phục vụ chúng mình "phá án" thôi chứ có mua riêng cho cu "khểnh" đâu, nhưng phải chờ "trên" cấp kinh phí đã. Trước mắt, trong đợt điều tra chuyên án "XAP" này, ai cần dùng, tớ sẽ mượn bé Long cho. Chỉ đồ nó một châu kem là cu Long đồng ý ngay thôi mà... Bây giờ, tớ phân công cụ thể như sau...

DẤU VẾT SAU QUẢ PÊ-NAN-TI VÀ CẬU THỦ MÔN 'XOT' NƯỚC CỐNG

Theo những kết luận qua cuộc bàn bạc, nhóm đặc nhiệm C21 quyết định điều tra quanh trường học, chia làm bốn khu vực : phía trước, phía sau, bên phải và bên trái. Riêng mé phía trước được loại bỏ, vì chính là nhà C21 của Sơn "sọ" án ngữ ngay trước cửa trường. Còn lại ba bên, lại chia sáu trình sát, chia ra hai người một khu vực. Biết khu vực phía sau sân trường là cái sân đá bóng, Sáng "lợn" và Tùng "khểnh" - hai cầu thủ trong đội bóng của trường, nháy nhau xung phong nhận trước. Vậy là sau khi phân công, các "mũi" cụ thể như sau : Sáng "lợn" - Tùng "khểnh" điều tra khu vực sau trường; Sơn "sọ" - Quang "sọt" khu bên phải; Minh "tổ cú" lại vẫn đi với Sơn "mặt già" : điều tra khu vực bên trái.

Mới nghe thì có vẻ công bằng, nhưng nếu xét về địa thế trường học thì : phía trái là đường trục lớn và chợ cóc họp, phía phải

là các dãy khu E, có trụ sở công an và ủy ban phường, chỉ còn phía sau, bao quanh sân bóng, là khu dân cư nhiều thành phần, đa số nhà nhẩy dù, lấn chiếm đất, một ký túc xá sinh viên 4 tầng, và hàng loạt các kiểu nhà xây tùy tiện cao thấp khác nhau. Nói tóm lại trong ba mũi trinh sát, phải nói mũi của Tùng - Sáng gánh vác công việc nặng nề hơn cả, vì số lượng nhà ráp gianh nhiều hơn và việc rà soát cho hết hoàn toàn không phải dễ dàng.

Thế nhưng, như chúng ta đã biết, việc điều tra khu sau trường lại rơi đúng vào hai ông tướng mê đá bóng và mãi chơi nhất hạng. Lúc hai đứa xung phong, cả bọn vô tư nên chẳng ai để ý gì, và càng không thể biết động cơ số một của hai anh chàng lại là cái sân bóng có chôn sẵn cột gôn nghiêm chỉnh.

Và chuyện gì phải đến đã đến. Ngày hôm sau, khi bốn chàng ở hai mũi trinh sát kia nai nịt gọn gàng, đội mũ sụp trán, tay đứt túi quần, Sơn "mặt già" còn lấy cả kính đen của bố để đeo, lang thang đầu nhà cuối ngõ, la cà hàng quán hỏi han, rình phục bên hàng xén bán tiền âm phủ ngoài chợ đến cả tiếng đồng hồ, v.v... Thì Sáng "lợn" và Tùng "khểnh" đứng đình ôm quả bóng, giày vải tất kéo cao, tiến ra trước khán đài toàn trẻ con choai choai, mở màn trận đấu. Lúc đầu, mỗi đội chỉ có... một người, sau thấy tẻ quá,

lại nhìn thấy những con mắt hau háu của đám trẻ ngồi xem, Tùng kêu gọi rồi kếp nạp thêm vào mỗi bên sáu người, lúc sau nữa 9 người, rồi sau cùng đủ đội hình mỗi bên mười một cầu thủ, cao thấp, trắng đen, gầy béo khác nhau, nhưng cu nào cu ấy đều hăng tiết vệt, chạy như bay, đá như điên, tóc đầm mồ hôi, thờ phỉ phò mà vẫn không biết mệt. Mỗi trinh sát nhập vào một đội, bên Sáng "lợn" có nó là lớn con nhất, mặc áo may-ô, bên Tùng "khểnh", để phân biệt "màu cờ sắc áo", bắt cời trần hết, thoáng nhìn, thấy xương sườn nhiều hơn cầu thủ. Trọng tài không có, tự bắt lỗi lấy, quả phạt nào cũng cãi nhau inh ỏi hàng mấy phút mới đá nổi. Không phải chỉ đá có hai hiệp, mà đến 8, 9 hiệp, tỷ số tăng lên vùn vụt không biết đến bao giờ ngừng, hiện tại đang là 19-13 nghiêng về đội của Tùng "khểnh". Không có đồng hồ, khi nào cảm thấy mệt quá, Sáng "lợn" đứng giữa sân, giơ hai tay lên trời, vừa thở vừa tuyên bố : "Hết hiệp..., nghỉ giải lao 15 phút !"...

Đi điều tra vụ án mà bị hút vào sân cỏ như thế thì còn làm ăn quái gì nữa. Thủ phạm nó mà biết, nó cười cho vào mũi. Ấy thế nhưng, lại nhờ có đá bóng mà mũi trinh sát Tùng - Sáng là người phát hiện dấu hiệu đầu tiên phục vụ việc truy tìm "xưởng âm phủ" đấy nhé.

Chuyện là thế này, vào hiệp... không biết thứ bao nhiêu của trận đấu, khi Tùng "khểnh" đang dắt bóng cực kỳ khéo léo và kỹ thuật vào khu vực 16 mét 50, lừa qua ba bốn hậu vệ chíp hôi, một mình một bóng chỉ còn cách gôn vài ba mét, thì một cầu thủ lớn con hơn, từ phía sau lao tới cứu nguy cho khung thành đội nhà bằng cách lao chân xoạc bóng, khiến cu "khểnh" bị vấp, ngã sấp ngay trước cửa gôn. Một cuộc tranh cãi lập tức nổ ra, anh nào cũng mặt đỏ tía tai bảo vệ cho đội mình, lời qua tiếng lại phải đến 15 phút mới ngã ngũ : bên đội Sáng "lợn" phải chịu bị quả phạt Pê-nan-ti. Một đứa chân dài nhất bên đội Sáng "lợn" được cử ra, co cẳng nhảy sáu bước từ gôn lên, lấy đúng vết gót chân của bước nhảy thứ 6 làm chấm phạt đền. Thủ môn bên Sáng "lợn" mặc chiếc áo may-ô khá trắng, liên tục bẻ tay, nhún chân khởi động như vừa mới ra sân không bằng. Cuối cùng, nó dạng chân giang tay đứng giữa gôn, sẵn sàng làm nên lịch sử bằng cú bắt giống thủ môn Lép Y-a-sin ngày xưa.

Còn bên Tùng "khểnh", biết mình nhỏ con, Tùng chọn tay cao kêu lực lưỡng đá trâu bò nhất đội, ra "hưởng" quả phạt trực tiếp này. Tay lực lưỡng cảm thấy vinh dự vì được tin cậy phó thác trọng trách vinh quang, cúi xuống đặt lại quả bóng, rồi lùi xa

phải đến hơn mười bước, chuẩn bị thi hành sứ mạng. Tất cả im lặng, nín thở chờ xem giây phút làm nên điều bất ngờ...

Tùng đứng ngoài nghĩ bụng : "Thằng cha này lùi xa thế, khéo mà nó đá bóng... sang khu ký túc xá mất". Vừa nghĩ thế, đã thấy tay lực lưỡng co giò xông ào đến quả bóng như một cơn gió, chẳng cần đợi lệnh trọng tài. Quả bóng lao vút đi như tên bắn, nhưng ôi thôi, như thể số phận đã định đoạt, tay thủ môn cả nhắng đã bay ra ôm gọn quả bóng trước ngực trong tiếng vỗ tay reo hò của các cầu thủ đội nhà...

Nhưng nếu chỉ có thế thì đã chẳng có chuyện gì. Thủ môn cả nhắng sau khi bắt được cú Pê-nan-ti, đã không đủ sức đứng nguyên được tại chỗ, chắc chắn quả sút của tay lực lưỡng mạnh quá, nên lực của trái bóng cứ thế làm thủ môn cả nhắng lùi dần vào trong gôn không thể cưỡng lại được. Vì gôn đâu có lưới, nên nó cứ lùi mãi, lùi mãi cho đến khi ngã ngửa xuống một rãnh cống nước đang róc rách chảy. Cả lưng áo cả nhắng nằm gọn dưới cống, tay nó vẫn ôm quả bóng trước ngực như để chứng minh ta đã bắt được quả Pê-nan-ti búa bổ. Hai cầu thủ phải chạy ra kéo, nó mới ngồi dậy nổi, môi vẫn nở một nụ cười chiến thắng. Tùng lo ngại chạy tới, hỏi :

- Cậu có làm sao không ?

- Chẳng sao cả. Mất lắm.

Tùng cúi phúi quần áo cho cà nhắng, khi nhìn đến lưng áo, thấy một mảng đồ lờm. Nó ngạc nhiên không hiểu sao, quay nhìn ra rãnh cống, rồi đứng sững lại, mắt chăm chăm nhìn dòng nước đang rì rì chảy qua. Chợt Tùng vẩy Sáng lại, nói nhỏ :

- Thôi, ngừng trận đấu đến ngày mai. Bảo chúng nó giải tán. Còn cậu đứng đây nhìn mà xem, có chuyện rồi đây...

Sáng ra lệnh giải tán rồi quay lại, thì bỗng Tùng hỏi : "Thằng thủ môn cà nhắng của cậu đâu rồi ?"

- Thì vừa bảo giải tán mà lại...

- Cậu chạy theo gọi nó lại đây, nhanh lên.

Sáng "lợn" chẳng hiểu chuyện gì, nhưng nhìn nét mặt Tùng vẻ rất nghiêm trọng, vội chạy theo đám trẻ đã đi xa. Một lát, nó lờ được tay cà nhắng về, trông như bắt tội phạm. Cậu kia vừa tới nơi, mồm miệng rớt rít :

- Em... em có làm gì đâu, thua quả ấy là do... nó sút mạnh quá đấy chứ...!

Tùng "khềnh" bật cười, nghĩ bụng : "Thằng cha Sáng "lợn" quen tính cục súc, chẳng biết nói năng gì mà làm nó sợ sếp... đái ra quần thế kia". Tùng phải vỗ vai cà nhắng, nhẹ nhàng :

- Cứ bình tĩnh, tụi tớ muốn mời cậu vào, nhờ một việc thôi mà. Mà cũng không phải nhờ, tớ muốn nói thế này : do trận đá bóng hôm nay, vui vẻ thôi chứ thua được gì, mà cậu bị ngã sau cú bắt bóng làm chúng tớ rất áy ngại. Quần áo lại ướt, bẩn thế kia, về nhà lại bị đòn oan vì chúng tớ. Nên tớ bảo, giờ cậu cởi áo may-ô để lại đây, tớ sẽ đem về giặt hộ, ngày mai ra đá bóng, tớ mang trả. Để chắc chắn và làm tin, mà chủ yếu tớ muốn nhờ cậu luôn, cậu cầm quả bóng này mang về cất hộ tụi tớ, sáng mai mang ra đấu tiếp, đồng ý chưa.

Tay cà nhắng, chắc cũng thuộc loại mê bóng số một, đồng ý ngay. Nó lột liền cái áo may-ô lưng đỏ ra, đưa cho Tùng, rồi ôm quả bóng đi về. Được mấy bước, còn quay lại dặn thêm :

- Nếu mai chưa khô, thì ngày kia mang đi cũng được, ở nhà em còn khối áo. Dù sao, thì em cũng cảm ơn, hai anh chu đáo quá !...

*

Đội cà nhắng đã đi khuất, Tùng giơ căng cái áo may-ô ướt lên, bảo Sáng :

- Bắt bóng, ngã xuống cống, mà lưng áo đỏ thế này, cậu không nghĩ ra điều gì sao ?

Sáng "lợn" vẫn đang ngơ ngác, Tùng kéo tay dẫn ra bên miệng rãnh cống, ngồi xuống, nhìn xiên vào dòng nước rồi chỉ tay bảo Sáng :

- Nước cống có phẩm màu trôi ra, nhìn kia, không chỉ đỏ, mà có cả dòng xanh nữa kia. Đây là cống thoát nước thải từ các gia đình. Vậy nhất định gần đây, có một nhà nào đó làm việc gì dùng đến phẩm màu. Nếu không phải là nhà thợ nhuộm, thì chắc chắn đây là dòng nước chảy ra từ "xưởng âm phủ", chứ không còn giả thuyết nào khác.

Ngẫm nghĩ một lát, Tùng mở cái áo may-ô đã hơi se khô lên đầu gối, xem lại vết loang đỏ, bảo Sáng :

- Chảy ra tới đây, mà thuốc phẩm còn đủ sức nhuộm đỏ cái áo, chứng tỏ nơi thải ra nó cũng rất gần đây thôi. Bây giờ, cậu kiểm lấy cái ống bơ, có thêm cái vớt cang tốt, mình giả vờ đi bắt giun và vớt bọ gậy về cho cá cảnh ăn. Cứ ngược theo dòng nước, xem phẩm màu chảy ra từ nhà nào, là ghi vào sổ đen, sau đó chỉ việc tìm cách xác định bên trong nhà họ làm gì, là xong.

TÌM KIẾM "XUỐNG ÂM PHỦ"

Cứ nguyên trong bộ quần áo đá bóng lấm lem, hai trinh sát đặc nhiệm Tùng "khênh" và Sáng "lợn" bắt đầu "chiến dịch vớt bọ gậy", trông thật nhếch nhác và cặm cụi. Đứa cầm cái que, chọc chọc xuống nước cống, đứa cầm cái vợt, thỉnh thoảng lại sục xuống bùn làm bọ vớt lên... Nơi đây là cống hậu, sân sau của hàng loạt nhà, nên không ai để ý đến chúng. Mới lại, có thấy mấy thằng lợ lem nghịch tinh nghịch ma, lội bì bọp trên nước cống bắn thiêu, hơi đầu người ta thèm nhìn.

Tính từ đằng sau hai cột gôn ở sân bóng, hai cậu quý tử chu du theo... dòng nước cống được độ dăm chục mét, thì thấy dòng phẩm màu chảy rã ra từ một miệng cống căn nhà ba tầng mái bằng, có sân sau khá rộng, bao bọc lớp tường sau. Cánh cửa hậu bằng sắt, nhưng bịt kín, không nhìn được vào trong. Sân trồng nhiều cây to, tán là xòe ra um tùm. Sát bên tường nhà, cách

độ 2 mét, có một cây sấu, thân to ngang cái cột nhà, đoạn dưới thẳng tắp. Bên ngoài bờ tường có một cột đèn bê tông tròn dẫn đường dây điện cao thế đi chéo qua sân thượng của ngôi nhà. Điều đó chứng tỏ căn nhà được cất lên mới đây, vì với cây sấu to và già như vậy, ít ra phải trồng được đến vài chục năm, thứ hai nữa, người ta đã cấm xây nhà cao dưới đường điện cao thế từ lâu rồi.

Đó là những suy nghĩ của hai chàng trinh sát sau khi đã ngắm kỹ địa thế và sơ đồ của ngôi nhà. Chúng bảo nhau cố nhớ cho bằng hết tất cả mọi chi tiết, để vạch một kế hoạch điều tra vào phía bên trong.

*

Tối hôm ấy, nhóm đặc nhiệm C21 được báo hợp khẩn cấp tại nhà Minh "tổ cú" để nghe mũi trinh sát Tùng "khênh" và Sáng "lợn" báo cáo lại toàn bộ hiện tượng, suy đoán và kết luận từ dòng phẩm màu chảy trên rãnh nước cống đằng sau cột gôn sân bóng. Một cuộc hội ý và phân công chớp nhoáng được tiến hành. Minh "tổ cú" quyết định tung toàn bộ lực lượng vào cuộc truy cứu đêm nay. Tùng "khênh" giới thiệu cây lại được đi tiên phong với Sơn "sọ" giỏi võ

thuật, tất cả còn lại có nhiệm vụ cảnh giới ở vòng ngoài và yểm hộ khi cần thiết. Cái điện thoại di động - đồ chơi của bé Long, được trưng dụng vào công vụ, lắp một bộ pin mới khự, Tùng "khểnh" cầm một máy, chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" cầm một máy.

Cả bọn xuất phát lúc 7 giờ 30, xếp hàng một, Tùng dẫn đầu, sau cùng là Minh "tổ cú", tiến thẳng về phía sân bóng sau trường. Ngay trên đường đi, máy "điện thoại di động" đã được sử dụng, dù thẳng đầu chỉ cách thẳng cuối chưa đầy 10 mét.

Sau khi đã chiếm lĩnh hai bên bờ... cống nước, các trinh sát theo kế hoạch tỏa ra làm nhiệm vụ. Tùng "khểnh" và Sơn "sọ" tiến sâu vào khu trung tâm mục tiêu. Đến sát bức tường, nó thoát cái đã leo lên cột đèn bê tông, chỉ co mấy sải chân Tùng đã đến ngang bờ tường, cứ nguyên ở tư thế ôm cột, cu "khểnh" dừng lại ở lưng chừng giữa đảo mắt quan sát toàn bộ sân sau của khu nhà. Dưới ánh sáng mờ mờ hắt ra từ cửa sổ tầng hai, qua tán cây, Tùng nhìn thấy rất nhiều những bát sành to nhỏ để dưới đất, bát nào cũng cắm một thanh tre, có lẽ đó là cán của chiếc bút lông hoặc chổi quét sơn. Ở một góc khác, giấy báo xếp đồng cao. Dưới đất rơi vãi nhiều miếng giấy nhỏ, nhưng bằng nhau, có thể đấy chính là tờ tiềm âm phủ, nhìn cỡ giấy giống lắm...

Tất cả những chi tiết ấy, được Tùng báo cáo ra ngoài cho Minh bằng điện thoại di động. Tiếp đó, nó nói : "Sân sau không có người, địa thế có thể tiếp cận được, xin cho phép đột nhập !" - Đầu kia, tiếng Minh đồng dạc, và rất oai nữa : - "Được ! Cho phép đột nhập. Chú ý không được gây tiếng động. Nếu có sự cố bất ngờ, báo ngay !".

Có thêm cái điện thoại di động đồ chơi, quả thật thấy các cậu làm ăn quý củ hẩn lên. Thế mới biết phương tiện kỹ thuật hiện đại thật có nhiều cái lợi.

Nhanh như một con mèo, Tùng "khểnh" nhẹ nhàng rời cái cột đèn bê tông, đứng trên bờ tường, rồi từ bờ tường theo một thân cây gần nhất, tụt xuống sân sau ngôi nhà. Nó nhón chân đi đến gốc cây sấu êm như nhung. Rồi vụt một cái, cậu đã leo lên thân cây sấu, từ từ chuyển dần lên. Cái cửa sổ tầng hai mở, nhưng cửa kính bên trong đóng kín, trong nhà bật đèn sáng trưng.

Leo lên đến ngang cửa sổ, vào tầm có thể nhìn thấy được trong nhà, Tùng "khểnh" vòng hai chân quặp chặt thân cây sấu, ngả người sát cửa kính để nhìn cho gần hơn. Một lát, nó đưa máy "điện thoại di động" lên mồm...

Bên ngoài, máy của Minh "tổ cú" nghe tiếng Tùng "khểnh" nói : "Trong nhà xếp đầy giấy. Rất nhiều đồ hàng mã giống

những thứ ở nhà cậu. Có hai người đang hí húi làm cái gì, tay cầm quả lô tròn tròn màu đen, có lẽ họ đang in... Đích thị là "xưởng âm phủ" rồi !" Minh "tổ cú" lệnh vào máy : "Được ! Tốt lắm. Cho rút lui. Hết sức tránh đánh động bên trong"...

15 phút sau, sáu đứa đã có mặt giữa sân bóng. Tùng "khềnh" nhảy căng lên, reo nhỏ :

- Thấy chưa, cứ bảo đá bóng là không điều tra được nữa thôi. Ha ha, thắng lợi rồi ! Lần này ta lại "đi trước một bước" lần nữa!...

Minh "tổ cú" cho cả bọn giải tán, còn mình và Sơn "mặt già" có nhiệm vụ đi vòng ra cửa chính, xác định đặc điểm và số nhà của "xưởng âm phủ", sau đó lên thẳng công an phường...

VỤ ÁN CÁI MẶT NẠ

Tùng "khềnh" ngồi trước tập tiền lẻ đủ các loại, đếm đi đếm lại mấy lần, rồi mang cả máy tính ra bấm lia lịa về quan trọng lắm, cậu ta đang thực hiện vai trò thủ quỹ của nhóm trước hai thành viên sau một ngày lao động nghĩa vụ. Cuối cùng, nó cầm bút ghi vào cuốn sổ mới mấy dòng, rồi quay ra nói với Minh "tổ cú" và Sơn "sợ" :

- Tổng cộng tất cả hai cậu được 58 nghìn, hơn kém bù nhau, mỗi cậu kiếm được 29 nghìn đồng, nghĩa là đánh mười bốn đôi giày rười...

- Làm gì có rười, chẳng lẽ có ông khách chi đánh một chân giày thôi à ?! - Sơn phản đối.

Thì tớ đã bảo hơn kém bù nhau mà lại... Nếu "kíp" nào cũng làm được từng này tiền, thì một tháng bốn chủ nhật, quỹ của chúng mình có thể thu được 232 nghìn đồng, cộng với 600.000 của các chú công an thưởng nữa, ta có 832 nghìn, thêm một tháng nữa,

thành 1 triệu không trăm sáu mươi tư nghìn, tháng nữa...

Minh "tổ cú" sốt ruột :

- Thôi thôi, vào sổ đi để chúng tớ ký nhận còn về chứ, mệt bã người ra đây này, bao giờ có tiền trong tay rồi hẵng cộng...

- Thì có tiền trong tay rồi đây thôi ! Hôm nay, cậu đi vắng, các chú công an đến tận nhà Sơn "mặt già" (vì qua vụ án "TNE2" năm ngoái, các chú chỉ biết mỗi nhà cậu ấy), nhờ Sơn "mặt già" thay mặt nhóm nhận số tiền thưởng của công an phường về thành tích tìm ra "Xưởng âm phủ"... Như vậy, trong tay tớ hiện đã cầm 658 nghìn đồng tiền quỹ, tớ đề nghị ngày mai họp "quyết" luôn việc mua ống nhôm và điện thoại di động để phục vụ cho công tác nghiệp vụ ngay...

Minh giục già :

- Rồi rồi, mai mai, quyết gì nói sau, đưa sổ cho bọn tớ ký, nhanh còn về đây...

- Đấy, thì ký vào, ghi rõ tên tuổi đầy nhé. Nhưng các cậu chưa về được đâu ! Nhập tiền xong, hai cậu ở lại nghe tớ truyền đạt đây : có vụ mới xảy ra hồi đêm qua đấy...

Nghe thấy Tùng "khểnh" nói có vụ án, mắt hai chàng đánh giầy nghiệp dư sáng lên, tinh táo lạ thường. Quả thật, qua một ngày lao động gây quỹ bằng công việc mà

trước nay các cậu chưa từng làm bao giờ, lang thang trên các đường phố với chiếc hòm gỗ bên vai, lại làm việc dưới nắng trưa, đối phó với các sự kiện xảy ra, tiếp xúc với đủ hạng người, hai cậu đã thấm mệt mặc dù rất phấn khởi vì kết quả đã đạt được, lại có thêm một người bạn đánh giầy thật thà nhưng bôn ba, nghèo khó (mà toàn bộ diễn biến câu chuyện trong một ngày đánh giầy gay quỹ của hai trinh sát, chúng ta sẽ có dịp nói đến sau). Trên đường về, hai đứa chỉ mong chóng tới nhà để được tắm rửa, ăn uống rồi đi ngủ ngay, dù sao, đối với các cậu, hôm nay thật là một ngày hè bổ ích và ý nghĩa. Sơn "sợ" nhầm tính, bảo Minh :

- Tính cộng tất cả các quãng đường mình đã đi hôm nay, hai cái xe "*căng hải*" của cậu và tớ cũng phải cước được mỗi xe hơn hai chục cây số là ít...

Minh đang nghĩ ngợi điều gì, chợt quay lại, giọng trầm trầm :

- Tớ vừa nghĩ ra một sáng kiến, cậu nghe xem có được không nhé : có lẽ, mình phải tìm gặp cô giáo phụ trách Đội của nhà trường, kể lại ngày lao động hôm nay, đề nghị với cô phát động trong toàn liên đội một phong trào lao động gây quỹ ủng hộ và giúp đỡ trước hết cho các bạn có hoàn cảnh khó khăn trong trường, sau đó, tương trợ cho các bạn đặc biệt khó khăn ngoài xã hội.

Riêng trường hợp của Lãng, mình kiến nghị xin cô bảo lãnh cho Lãng được vào học trường mình trong năm học tới, cậu thấy thế nào ? Dù sao, thì chúng mình cũng góp phần làm bớt được một bạn phải bỏ học...

Sơn đồng ý ngay, bởi từ lúc nghe Lãng tâm sự về hoàn cảnh của mình, cậu ta đã loáng thoáng trong đầu nghĩ đến điều đó. Sơn bảo :

- Chúng mình đã là những thành viên của nhóm đặc nhiệm C21, có nhiệm vụ điều tra vụ án, cũng là để bảo vệ và giữ gìn cuộc sống bình yên của nhân dân, trong đó có cả bè bạn của chúng ta. Hôm nay đi đánh giày gây quỹ cũng để phục vụ mục đích đấy. Không có vụ án xảy ra là tốt, tuy trình sát viên chẳng có việc gì để làm thì cũng buồn, nhưng nếu chúng mình luôn luôn làm việc, nghĩ việc ra mà làm, chẳng hạn như ngày hôm nay, như những việc sẽ làm mà ý kiến của cậu vừa nêu, thì chính chúng ta cũng đã góp phần giữ bình yên cuộc sống như các chú công an đấy chứ... Tớ hoàn toàn đồng ý với dự định ấy, ngay buổi họp nhóm tới, mình phải thông báo ngay vấn đề này cho tất cả đều biết, mỗi người một tay, thêm một ý kiến thì nhất định việc gì cũng sẽ làm được...

Đến bây giờ, khi cơn đói đang quấy đảo cái dạ dày lép của hai chàng trình sát sau

một ngày bôn ba hè phố, vừa nghe thủ quỹ Tùng "khểnh" nói có vụ việc xảy ra, nghĩa là có cái để mà điều tra rồi, tự nhiên hai cậu quên cả đói cả mệt, quên luôn cả việc ký vào sổ "Tài chính" của cu "út", sốt sắng giục :

- Lại có vụ mới à ? Nói luôn đi, vụ gì, ở đâu ?

Tùng thấy hai cậu sẵn đón, chờ đợi, càng nhấn nha :

- Từ từ, việc nào xong việc ấy đã, các cậu đã ký vào sổ nhập quỹ đâu, thế mà vừa giục toáy lên đòi về, ký đi đã...

Tùng đưa cuốn sổ ra, hai chàng đành phải lần lượt cầm bút ký vào đầu đấy, còn đợi cu "khểnh" mang cất tiền, cất sổ tận buồng trong rất lâu mới quay ra. Minh hỏi luôn :

- Vụ gì đấy ?

- Vụ án "*Cái mặt nạ*" - tớ tạm đặt tên thế. Vừa xảy ra đêm qua. Sáng nay, lúc hai cậu vừa đi đánh giày thì Sơn "mặt già" gọi điện báo cho Quang "sọt" đang "trực ban", Quang báo ngay cho tớ và Sáng "lợn", ở nhà chỉ còn bốn thằng, bọn tớ tức tốc theo Sơn "mặt già" đến ngay hiện trường. Tuy cái mặt nạ đã mất rồi, nhưng chúng tớ cũng thu thập được nhiều dấu vết, tài liệu quan trọng...

Minh "tổ cú" còn lạ gì tính Tùng "khểnh", bao giờ nó cũng "trình thám hóa"

mọi chuyện bằng những cái tên nghe bí hiểm và hấp dẫn đến kỳ lạ, từ trước đến nay, đa số tên các vụ việc xảy ra và các bí số chuyên án đều do Tùng đề xuất bày đặt mà tên nào nó nghĩ ra phải công nhận cũng hay, cũng ác cả, nên đều được cả bọn khoái chí đồng ý ngay. Nhưng hôm nay, nghe đến "vụ án cái mặt nạ", quả thật cả Minh và Sơn đều chưa hiểu là cái gì, lại nghe nói "cái mặt nạ đã mất rồi", hai cậu càng ngỡ ra, nhưng "sĩ diện" chưa dám hỏi. Tùng "khểnh" vẫn vô tư nói tiếp :

- Một thuận lợi cơ bản là kẻ gian đã để lại dấu tay, và người bị hại đã nhớ và khai rõ đặc điểm của "cái mặt nạ" bị lấy trộm...

Minh không chịu nổi nữa, đỏ mặt lên nói to :

- Sốt ruột quá, cứ nói lấp lửng thế đến bố tây cũng không hiểu nổi ! Mặt nạ là cái gì mới được cơ chứ ? Chẳng lẽ mất trộm cái mặt nạ rằm tháng tám của trẻ con à ?...

Tùng sực nhớ ra, phá lên cười chảy cả nước mắt một lúc, mới phẩy tay giải thích :

- Quên, xin lỗi, xin lỗi, chưa nói rõ nên các cậu không hiểu là phải. Mặt nạ đây là cái miếng vỏ úp ở đầu xe máy, có chữ nổi ghi tên loại xe và số dung tích xi-lanh của xe, ví dụ như "Honda 50", "Dream 100", "Suzuki 70", "Super Cup 90" chẳng hạn, vì nó che phần mặt đầu xe, nên ngoài cửa hàng mua

bán và sửa chữa, người ta quen gọi lóng là cái "mặt nạ" xe máy...

- À, ra thế ! Nhưng ai mất, mất ở đâu ? Và các cậu điều tra thế nào rồi ? - Minh vội vã hỏi.

- Công việc đang được tiến hành. Cậu đi vắng, tớ đã thay quyền phân công đầu đấy rồi, không lại bảo "chỉ huy phó" đặc nhiệm mà chẳng làm gì. Bọn tớ dự định tối nay họp nhóm sẽ nghe các trình sát báo cáo lại kết quả, song, nghĩ hai cậu đi đánh giầy sẽ về muộn, còn phải nghỉ ngơi ăn uống nữa, nên quyết định chuyển buổi họp toàn nhóm vào sáng mai, sau buổi tập võ. Mọi chi tiết cụ thể, sáng mai các cậu sẽ rõ, bây giờ chỉ tạm biết sơ sơ vụ việc thế đã. Thôi, các cậu về nghỉ đi, hẹn sáng mai gặp nhau...

Minh "tổ cú" càng tò mò, muốn biết hơn:

- Sơ sơ là thế nào, tối thiểu thì cậu cũng phải nói rõ thời gian, địa điểm và một vài diễn biến đã, chứ cứ như là đánh đố thế này, tớ chẳng hiểu gì cả... Mà tớ nói nghiêm chỉnh cho cậu biết nhớ, cậu đang có nhiệm vụ phải báo cáo lại toàn bộ tỉ mỉ sự việc cho tớ - chỉ huy trưởng nhóm đặc nhiệm C21 đấy !

Đến nước này thì Tùng "khểnh" không thể chối từ được nữa, đành phải kể lại diễn biến của vụ án "cái mặt nạ" cho Minh và Sơn nghe. Tóm tắt sự việc thế này :

"Hồi 10 giờ 15 phút đêm qua, tại sân phía ngoài quán karaôkê nhà Sơn "mặt già". Sau khi khách "bao" phòng cả tối để tổ chức sinh nhật trong phòng hát đã đến đầy đủ, Sơn "mặt già" cẩn thận ra khép cửa sắt, lấy xích khóa vào hắc hoi để bảo vệ an toàn cho số xe đạp, xe máy của khách để đầy sân. Phòng hát kín, mọi người yên tâm ăn uống, ca hát. Riêng Sơn chạy ra vào liên tục để phục vụ. Đúng lúc xuống nhà dưới lấy thêm bia lên cho khách, Sơn nghe thấy tiếng xe đạp đổ rầm phía ngoài sân, vội cầm đèn pin chạy ra ngay. Có hai chiếc xe đạp bị đổ đè lên nhau, nhưng lạ chưa, cửa sắt vẫn khóa chặt, phía trên là lưới kẽm có dây thiên lý leo kín, bên trong nhà, khách hát đang mãi vui chẳng một ai ra ngoài, mà có đến hai chiếc xe máy được ai dắt sát ra cửa sắt, châu đầu vào nhau. Sơn bấm đèn soi, dựng lại hai chiếc xe đạp và kiểm tra hai cái xe máy : Một chiếc màu xanh da trời, các bộ phận còn nguyên, còn một chiếc Dream II màu nho, thì tấm vỏ ốp phía đầu xe - cái mặt nạ - đã không còn nữa. Sơn đã toan vào gọi điện thoại ngay cho Minh hoặc Quang, nhưng nghĩ : các bạn nhận được tin nhất định sẽ đến ngay để xem xét. Trong khi xe của khách bị tháo mất "mặt nạ", lại có mặt các bạn của mình ở đây, nhất định sẽ gây sự nghi ngờ khó mà thanh minh, rất bất tiện.

Cậu bèn nhắc máy gọi thẳng về công an phường, xin gặp chú Hiếu - người vừa tới thay mặt đồng chí trưởng công an phường, đến chuyển cho các cậu số tiền thưởng về chiến công phát hiện cơ sở sản xuất đồ âm phủ và văn hóa phẩm độc hại vừa qua. Chú Hiếu đã đến ngay, làm biên bản, hỏi han một số chi tiết cần thiết, an ủi, động viên người chủ xe và hứa sẽ giải quyết theo phương án tìm lại cái "mặt nạ" hoặc bồi thường giữa hai bên..."

- Tất cả sự việc chỉ có thế, còn cụ thể kết quả điều tra qua một ngày của các trinh sát được phân công cũng như phương hướng tiếp tục truy tìm thế nào, sáng mai cả tớ và các cậu mới biết được !

Tùng "khềnh" tiễn Minh và Sơn xuống tận tầng một, còn nói thêm : "Cậu về rồi, ngày mai họp, tiếp tục chỉ huy nhé, tớ chỉ điều hành công việc lúc vắng cậu thôi !"

Minh "tổ cú" cười, nghĩ bụng : "Chắc sự vụ hơi khó nhằn đây, chứ cu "khềnh" đâu dễ nhường nhịn thế", nhưng nhận thấy các bạn đều rất tôn trọng vai trò chỉ huy của mình, Minh khiêm tốn :

- Ai chỉ huy chẳng được, thành công hay không chủ yếu ở tài năng của các trinh sát là chính chứ...

PHUONG AN "RUNG CHÀ, CÁ NHẢY"

Nhận thấy vụ án cần phải khẩn trương, công việc đòi hỏi phải tranh thủ thời gian, tiến hành điều tra gấp gáp, nên sáng hôm sau, đi tập võ, chẳng ai bảo ai trước, mà cả sáu chàng trình sát nhà ta đều ăn mặc quần áo gọn gàng, chứ không chỉ quần cộc áo lót, giày vải tất cao như mọi khi. Riêng Tùng "khểnh" còn kiếm đâu được cái túi "mê gà" đeo trước bụng, chẳng biết nhét những gì bên trong mà chật căng. Nhưng phải nói, có thêm cái túi, đeo hơi lệch ra bên sườn phải một chút, trông tựa như bao súng, làm cu cậu oai hấn lên.

Tuy nhiên, Sơn "sọ" trong vai trò võ sư - huấn luyện viên, vẫn cho duy trì giờ giấc tập luyện, bắt tất cả cởi quần áo ra vắt lên xà gôn bóng, xếp hàng ngang cẩn thận, điểm danh (dù vẫn chỉ có 5 môn sinh) rồi kiểm tra bài cũ, uốn nắn từng động tác cho các bạn. Từ cái đêm Tùng "khểnh" bắn kẹo cao su nhai dở vào khe cửa sắt, phát hiện

chính xác hàng photôcopy đang in trộm "thơ đề", trên đường về gặp hai bóng đen (chính là Sáng "lợn" và Quang "sọt" đang khiêng xe đạp chạy), sự từ chối "tấn công đối phương" của Tùng "khểnh" lần ấy làm Sơn "sọ" hơi buồn. Đương nhiên, tiếp thu võ thuật đến đâu, còn phụ thuộc vào năng khiếu, thể lực, sự tập luyện và nhất là lòng say mê của mỗi người, nhưng điều cần thiết hơn cả là ý chí, sự tự tin và can đảm - điều mà Sơn "sọ" mong muốn nhất ở các bạn qua tập luyện - thì hình như, còn ít lắm. Cho nên, từ hôm ấy Sơn quyết định không cho bỏ một buổi tập nào, cho dù việc điều tra vụ án có bận rộn đến đâu chẳng nữa. Bởi Sơn nghĩ : muốn có được lòng tự tin, dũng cảm, không gì bằng phải nỗ lực luyện tập trau dồi nội công và quyền pháp. Chẳng cứ chỉ võ thuật, trong cuộc sống cũng vậy, làm sao mà có thể biết *tự tin*, một khi trong bản thân anh chẳng trang bị được cái gì đáng kể !

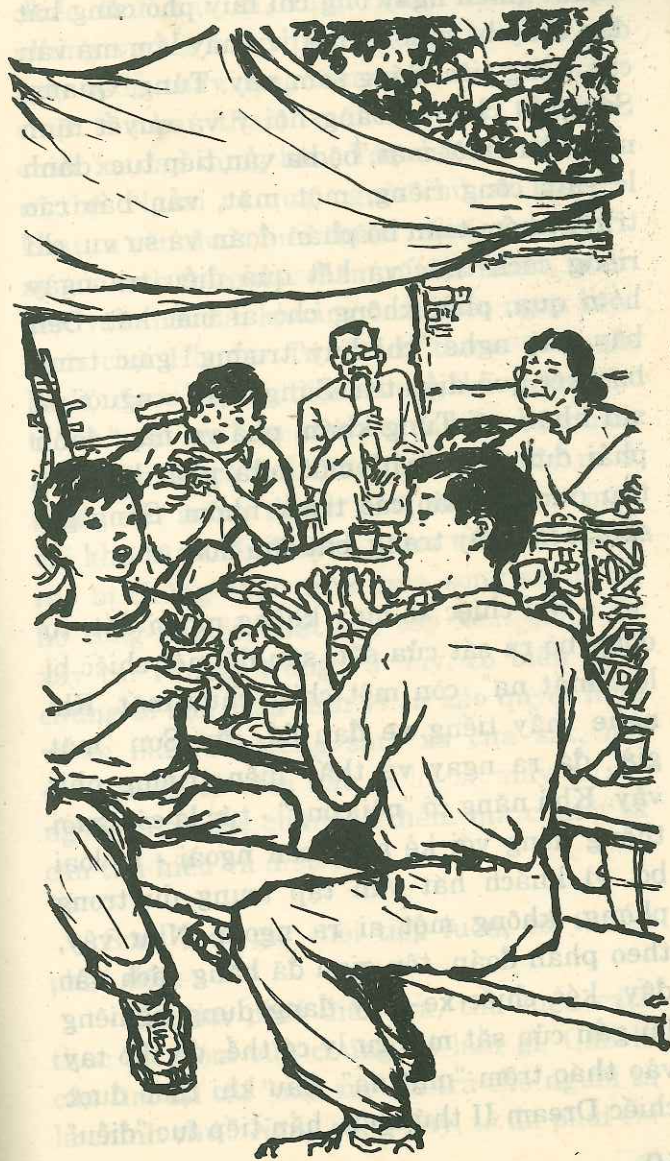
*

Nhưng rồi buổi tập cũng chấm dứt, anh nào anh ấy đang mồ hôi nhễ nhại, chưa kịp ngồi mấy phút "thả giãn" như Sơn quy định mọi khi; thì Minh "tổ cú" đã cuống lên giục :

- Thôi, hợp luôn, hợp luôn, không nghĩ nữa. Cứ để nguyên quần áo thế cũng được, các cậu chỉ lấy sổ, bút xuống ghi thôi. Tình hình trình sát kết quả thế nào, các cậu báo cáo luôn đi.

Tùng "khểnh" sau khi nhảy lên lấy cái túi "mề gà" treo trên xà gôn, cầm lăm lăm như sợ ai lấy mất, nghe Minh nói vậy, nháy mắt sang Sáng "lợn" và Quang "sọt" như muốn hỏi: "Có cho tất cả biết không?". Sáng cứ tròn mắt nhìn Tùng, một lát giờ hai ngón tay hình cái kéo ngằm phía dưới, rồi lại giờ một ngón, ý muốn nói: "Chỉ báo cáo một phần hai thôi". Tùng hiểu ý, chớp chớp mắt, gạt đầu về đồng ý.

Thì ra, nhân cả ngày hôm qua, Minh nhóm trưởng cùng Sơn "sọ" đi đánh giày gây quỹ, cu "khểnh" đã bàn với Sáng "lợn" và Quang "sọt" âm mưu "đánh lẻ" vụ án này, chúng định sẽ làm một "cú" bất ngờ, hỏa tốc trong một ngày sẽ "phá" xong vụ án "cái mặt nạ", căn đúng lúc Minh "tổ cú" và Sơn "sọ" về thì cũng hoàn thành chuyên án, để chứng tỏ, không có chỉ huy trưởng, thì chỉ huy phó cũng làm ăn ra trò đấy chứ! Nhưng rút cuộc, mọi việc tuy đã có nhiều dấu hiệu triển vọng tìm ra thủ phạm, nhưng ba chàng không thể "đốt cháy giai đoạn" để nhảy cách mà vô tên gian ngay được, thậm chí lại bắt đầu xuất hiện nhiều yếu tố mâu

thuần khiến ngay ông chỉ huy phó cũng bắt đầu thấy bí, muốn "nhả" vụ này lắm mà vẫn còn tiêng tiếc. Sáng sớm nay, Tùng, Quang, Sáng đã chớp nhoáng hội ý và quyết định nước đôi : một mặt, bộ ba vẫn tiếp tục "đánh lẻ" lập công riêng, một mặt, vẫn báo cáo trước nhóm toàn bộ phán đoán và sự vụ, chỉ riêng cách thức và kết quả điều tra ngày hôm qua, phải không cho ai biết hết. Đến bây giờ, nghe "chỉ huy trưởng" giục trình báo kết quả điều tra, Sáng "lợn" - người đã xin nhận với Tùng khám phá vụ này, đành phải đứng lên "cất" một nửa phát hiện đã thu được ra báo cáo trước nhóm. Sáng giờ số, lật lật mấy trang, bắt đầu nói :

- Hai chiếc xe máy không người dắt, tự động bò ra sát cửa sắt, sau đó một chiếc bị lột "mặt nạ", còn một chiếc chưa mất. Khi nghe thấy tiếng xe đạp đổ, cậu Sơn "mặt già" đã ra ngay và thấy hiện trường như vậy. Khả năng có "nội công" - tức là có người thông đồng với kẻ gian bên ngoài - bị loại bỏ, vì khách hát vẫn tập trung đủ trong phòng, không một ai ra ngoài. Như vậy, theo phán đoán, tên gian đã bằng cách nào đấy, kéo chiếc xe máy đang dựng nghiêng lại gần cửa sắt một cự ly có thể, để thò tay vào tháo trộm "mặt nạ". Sau khi tháo được chiếc Dream II thứ nhất, hẳn tiếp tục "điều"

chiếc thứ hai ra, định hành động tiếp, nhưng vướng hai chiếc xe đạp dựa vào xe máy bị đổ, thấy động nên nó bỏ chạy. Vì vậy chiếc thứ hai "thoát" mất "mặt nạ" nhờ hai chiếc xe đạp dựng bên. Tóm lại, sự việc chỉ có thế. Ngoài ra qua người chủ xe Dream khai ta còn được biết thêm : chiếc "mặt nạ" xe của anh ta có đặc điểm rất dễ nhận, vì có một vết xước dài khoảng 4cm chéo ngay bên dưới chữ Honda. Tớ đã đi thăm dò tình hình, được biết : hiện tượng kẻ gian lấy trộm "mặt nạ" xe máy và nhiều bộ phận khác của xe có thể tháo được, đã xảy ra ở nhiều nơi trong thành phố, và ngay ở một vài khu tập thể, chuyện để xe máy sát hàng rào bị chúng tháo trộm qua song sắt đồng hồ công-tơ-mét, mặt nạ, cốp xe... cũng đã xảy ra. Nhưng trong vụ này, có biểu hiện chứng tỏ bọn gian tinh vi và xảo quyệt hơn, vì xe máy để trong sân, xa cửa sắt, mà chúng vẫn có cách nào đó lôi xe máy ra sát ngoài được. Đó chính là điểm mà chúng ta cần tìm hiểu và điều tra...

Sơn "mặt già" nói tiếp luôn, có ý như phản đối :

- Sao lại phải điều tra, tìm hiểu cách thức ăn trộm của chúng nó làm gì. Cần là cần tìm lại cái "mặt nạ" để trả cho người ta là chính chứ ! Ngay sáng nay, tớ đã phải chi

200 nghìn, tạm bồi thường cho người chủ xe với thỏa thuận nếu tìm thấy cái "mặt nạ" sẽ lấy lại tiền...

Minh "tổ cú" thấy "mặt già" hơi gay gắt, đứng lên :

- Bình tĩnh, phải hết sức bình tĩnh, nhất là cậu Sơn, không vì tiếc tiền hay bực tức mà nóng vội được. Cậu Sáng vừa nói, cũng đúng. Nhiệm vụ của trinh sát đặc nhiệm không những chỉ nhằm tìm ra thủ phạm, lấy lại tang vật trả cho người mất, mà cũng cần phải điều tra, nghiên cứu để biết rõ thủ đoạn lưu manh của chúng, ranh ma và quỷ quyết như thế nào, để thông báo cho nhân dân biết mà cảnh giác, và có kinh nghiệm điều tra, phá các vụ án khác... Tóm lại, công việc trước mắt của chúng ta chủ yếu nhằm vào hai hướng đó. Vậy, tớ phân công luôn : Tùng - Sáng - Quang tiếp tục truy tìm thủ phạm để lấy lại cái "mặt nạ". Tớ và hai cậu Sơn, nghiên cứu hiện trường để tìm ra thủ đoạn của tên gian để làm thế nào mà chiếc xe máy có thể bò ra sát cửa sắt được. Nhiệm vụ đã rõ ràng, mỗi bên họp bàn riêng, buổi tối gặp nhau tất cả ở "điểm hẹn" để trao đổi kết quả.

Trước khi chia làm hai tốp ra về, Quang "sọt" quay lại bảo Sơn "mặt già" :

- Bọn tớ mà tìm được cái "mặt nạ", lấy lại 200 nghìn, thế nào cậu cũng phải khao một bữa ra trò đấy nhé...

*

Sơn "sọt", Minh "tổ cú" theo Sơn "mặt già" về nhà để xem xét lại hiện trường. Trên đường đi Sơn "sọt" bảo :

- Tớ thấy bày ra việc này "mấy mớ" quá. Chuyện xảy ra từ đêm thứ bảy, qua cả ngày chủ nhật, bây giờ đã là sáng ngày thứ ba, khách đã mang xe về nhà, kẻ gian thì không thấy tăm hơi, mà không khéo nó bán cái "mặt nạ" và tiêu hết tiền rồi cũng nên, còn mình, mang tiếng là đi "khám nghiệm hiện trường", thực ra là cái sân không nhà "mặt già", chỉ có xi măng với cửa sắt, chứ có cái gì mà xem xét !

Sơn "mặt già" nói ngay :

- Các cậu cứ yên tâm, hiện trường vẫn được giữ nguyên, bảo quản chu đáo, chưa ai động đến cả. Tớ đã căng dây ngăn ra cẩn thận, thậm chí cả hai hôm nay không quét sân để khỏi mất dấu vết. Vì tớ biết, thế nào mình cũng cần phải điều tra, nghiên cứu tỉ mỉ nữa, nhất là hai cậu, từ hôm ấy chưa được tận mắt xem xét lần nào...

Minh "tổ cú" giải thích :

- Theo kinh nghiệm của các chú công an, bao giờ cũng vậy, khi gây án, kẻ gian dù có tinh vi ma mãnh đến đâu, cũng vẫn nhất định có sơ xuất và để lại dấu vết. Vì vậy, việc khám nghiệm hiện trường cần phải được hết sức coi trọng và tỉ mỉ. Những phát hiện ở nơi chúng gây án nhiều khi phản ánh được những điều quan trọng, mà nếu chỉ suy luận qua lý thuyết, cảm tính sẽ không thể có được. Hoan nghênh cậu Sơn "chủ quán" đã giữ gìn hiện trường, riêng điều này đã chứng tỏ "mặt già" nhận thức về nghiệp vụ phá án không phải loại tồi - rồi Minh quay sang Sơn "sọ" - Nói để cậu biết, có những vụ án, một tuần, một tháng, thậm chí đến nhiều tháng, các chú công an còn vẫn đến hiện trường để xác định lại những suy đoán, kết luận của mình cơ. Đừng tưởng...

Sơn "sọ" nghe Minh "tổ cú" nói, chịu cứng, không dám phản nản gì thêm. Trong bụng nó phải công nhận ông chỉ huy trưởng đặc nhiệm quả là uyên bác, rõ ràng bố nó làm đội trưởng cảnh sát hình sự nên nó mới có điều kiện học một được nhiều thế.

Ba cậu tới nhà Sơn "mặt già"-sân ngoài quán karaoke-Minh "tổ cú" rút cái kính lúp con con trong túi áo ra đưa cho Sơn "sọ", phân công:

- Tớ xem xét dưới sân, chỗ để xe đạp, xe máy. Hai cậu quan sát cái cửa sắt, xem nó có để lại dấu vết gì không. Chú ý chỉ được đi bên ngoài khu đã căng dây. Phát hiện được điều gì phải ghi chép ngay nhé. Nào, bắt đầu đi...

*

Trong khi đó, nhóm của chỉ huy phó Tùng "khềnh" cùng Sáng "lợn" và Quang "sọt" đang ngồi ở một hàng nước xé cửa nhà Sơn "mặt già"-nơi xảy ra vụ án. Tùng tuy đóng vai trò chỉ huy, nhưng ngay đầu tiên đã phải chịu "lép vế" trước hai ông tướng háu ăn này. Trên đường ra quán nước, Tùng hỏi :

- Vậy, thật sự kết quả ra sao rồi ?

Sáng ung dung, hỏi lại Tùng :

- Bây giờ tớ hỏi lại cậu lần nữa : có nhất trí để tớ chỉ huy vụ này không đã ?

- Miễn là bắt được thủ phạm, thu hồi tang vật trả lại người mất, còn ai chỉ huy mà chẳng được - Tùng đáp - Thế phát hiện ra nó rồi à ?

- Nó nào ?

- Thăng lấy trộm "mặt nạ" ý...

- Ôi dào, tìm ra nó rồi thì còn cần phải chỉ huy cóc khô gì nữa. Bây giờ mới bắt đầu tìm đây. Nhưng nếu đã đồng ý để tớ chỉ huy,

BỘ BA "XE-PHÁO-MÃ" ĐÁNH ĐÒN GIÓ

cả hai cậu phải nhất nhất làm theo tổ, được không? - Sáng tỏ ý rất dứt khoát.

Tùng nghe chừng cu "lợn" đã đánh hơi được mùi tên thủ phạm, nên mới máu lập công như thế, cậu ta liều mạng nhận:

- Sẵn sàng thôi, muốn bảo gì tổ cũng làm theo. Nhưng chỉ trừ cái khoản... ăn thì tổ chịu, không theo nổi các cậu đâu!

Quang "sọt" nghe thấy thế, vội reo lên:

- Ô, thế thì nhất rồi còn gì, khoản ấy, cậu mà cũng theo chúng tớ nốt, thì đến phải mang theo "quỹ đặc nhiệm" để chi mất. Người ta vẫn bảo "tam nam bất phú" mà, ba thằng mà cùng ăn như "thuồng luồng đồ đó", thì có mà "sập tiệm"...

Sáng "lợn" dẫn hai cậu đến hàng nước, dặn cẩn thận trước khi vào: "Nhớ là đã thỏa thuận rồi nhé. Cứ thế mà thực hiện cho thật ăn ý. Tất cả đã có tớ lo theo một phương án riêng. Tạm tiết lộ trước: dùng bài "rung chà cá nháy", tớ mới học được trong sách "Mưu kế và xử thế", hiệu nghiệm và tuyệt vời lắm. Còn bây giờ, ta chiếm lĩnh trận địa đã..."

Cả ba cậu vào quán. Nhưng, quả thật, Quang và Tùng vẫn chưa hiểu nổi cu "lợn" định giờ trò gì.

"Trận địa" mà Sáng "lợn" hô quân chiếm lĩnh là một cái ghế băng kê sát tường hàng nước, nơi gần bàn để bánh chưng, chuối tây, mận và nhiều thứ bánh kẹo khác. Ba cậu theo nhau "an tọa" trận địa đầu đấy, ông chỉ huy mới phong Sáng "lợn" bắt đầu ngay:

- Bác cho chúng cháu ba cái bánh chưng.

Bà chủ hàng nước đơn đã bóc bánh chưng ra từng đĩa đặt trước mặt mỗi đứa. Sáng "lợn" cầm đĩa xiên luôn, đưa lên cắn một miếng rõ to, vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói nhỏ: "Bắt đầu nhé!".

Hai trình sát đi cùng chẳng hiểu Sáng bảo "bắt đầu" cái gì, nhưng Quang lại hiểu ngay thành "chén", nên cậu chàng vục xuống "chiến đấu" luôn. Tùng "khểnh" hơi lo, nghĩ bụng "chết cha, không cẩn thận mà mắc bẫy mấy thằng háu đói này, suốt ngày chỉ lo ăn ngoài quán thì hỏng việc". Nhưng

đã chót đồng ý để Sáng chỉ huy rồi, Tùng đành ngoan ngoãn ăn bánh, trong bụng chỉ nơm nớp lo: nó mà gọi thêm cái nữa thì... nó đến tối ! Nhưng, làm hết góc bánh thứ nhất, Sáng bắt đầu hăng giọng, cố nói to cho cả bà chủ quán và mấy người ngồi uống nước, hút thuốc vào nghe :

Phen này bọn ăn trộm đồ xe máy có chạy đằng trời, các cậu có công nhận không, công an họ bủa vây, theo dõi đầy đường như thế, nhất định phát hiện được kẻ mang đi tiêu thụ... Phải công nhận, các chú công an "siêu" thật, sáng nay, ở cửa hàng phụ tùng xe máy, họ vừa khóa tay bắt đưa về đồn hai tên rồi, cũng toàn cỡ choai choai cả...

Tùng, Quang nghe Sáng "lợn" luyên thuyên xích để toàn chuyện bịa ra ở đâu đâu, chẳng hiểu mô tê gì, cứ tròn xoe mắt, ngơ ngác nhìn nhau. Sáng thấy chẳng anh nào hưởng ứng, nháy mắt nói thâm rất nhanh : "Kìa, bảo bắt đầu đi cơ mà !". Sáng "lợn" lại làm ra vẻ tự nhiên, cắn một miếng bánh chưng, nói tiếp với Tùng, Quang :

- Lúc ấy, hai cậu cũng chứng kiến còn gì nữa, cái thành be bé định bỏ chạy, bị ngay ông chủ cửa hàng phụ tùng xe máy tóm lại, giao cho công an, đúng không ?...

Tùng bây giờ mới hiểu ý cái kế "Rung chà" của Sáng "lợn" là thế này đây, nên cũng nhanh trí hòa theo ngay :

- À, cái thằng tháo trộm "mặt nạ" xe máy hồi sáng chứ gì, ai chả biết, bị công an giải đi rong khắp đường, đáng đời, không chịu đi làm đi ăn... lại chỉ muốn ăn sẵn...

Quang "sọt" cũng bắt kịp ngay vấn đề, mặc dù đã giải quyết xong cả cái bánh chưng, gặt gù :

- Nghe đâu còn mấy thằng nữa, các chú ấy bảo sẽ khám nhà bắt nốt... - nói rồi Quang chỉ vào cái đĩa không trước mặt, ra hiệu cho Sáng - ... Tiếp tục chứ ?

Sáng "lợn", cũng thuộc loại "siêu quà vật", một cái bánh chưng với nó nào đã thấm tháp gì, nhưng lạ chưa, Sáng cau mày nhìn Quang chính đốn : "Từ từ, phương án còn dài, chén gì mà chén nhanh thế !", rồi nó lại to tiếng nói tiếp :

- Mà cái "mặt nạ" xe máy đâu phải bé, giấu trong nhà nhất định công an tìm ra, bắt được tang vật thì chỉ có hết "đường về quê mẹ"...

Bà hàng nước và mấy người khách ngồi bên, nghe các cậu học trò nói chuyện sôi nổi về một vụ bắt kẻ gian tháo trộm đồ xe máy đem bán, tò mò hỏi thêm mấy ông khách tí hon đủ thứ. Nào là "công an bắt ở đâu", "mấy thằng", "lớn hay bé", "nó tháo trộm

ban ngày hay ban đêm", "vẫn còn mấy đứa chưa bị bắt à ?", v.v... tất cả, đều được Sáng "lợn" giải đáp ngọn ngành y như thật. Cuối cùng, đột nhiên nó rút tiền ra trả bà chủ hàng (làm Quang "sọt" tung hứng, ngạc nhiên thấy cái phương án "rung chà" rung chiếc gì mà kết thúc nhanh thế), Sáng đứng lên, cố nói thêm :

- Cháu nghe đâu, các chú công an nói, tên gian tháo trộm "mặt nạ" xe máy ở đâu đây quanh khu vực này thôi, họ đã điều tra ra và sắp bắt rồi. Từ giờ, nếu có khách vào hàng mà dựng xe máy ngoài đường, bác nên lưu ý nhắc nhở họ để mắt trông coi, kéo chúng nó "vật" nhanh lắm...

Trả tiền xong, Sáng "lợn" ngoắc tay ra hiệu hai trình sát Tùng và Quang đứng lên đi luôn, dáng điệu rất khẩn trương. Cu "sọt" và út "khểnh" đành như cái máy, rảo bước theo sau, Sáng "lợn" cứ phăm phăm đi, mà không hiểu nó định dẫn hai đứa đi đâu tiếp nữa.

Được dăm chục mét, không nói không rằng, Sáng ta lại dừng bước trước một hàng nước thứ hai. Lần này, "trận địa" vẫn là cái ghé băng, và tuy không hô quân chiếm lĩnh như trước, nhưng Sáng "lợn" đồng dặc :

- Cho ba bánh nếp, bà chủ ơi !

Tùng "khểnh" rùng mình : "nó lại bắt mình nhồi tiếp cái bánh nếp nữa ! Nguy

thật, "rung chà" gì mà chỉ thấy ăn là ăn. Chẳng lẽ không ăn cái gì không "rung" được hay sao ? Điều này, cứ theo cậu ta thực hiện xong phương án thì mình đến... bội thực mất".

Thế rồi cái bánh nếp được bóc ra, Sáng "lợn" ngoạm một miếng, vừa nhai vừa đồng thời "mở máy" nói, vẫn những giai điệu của "điệp khúc" đã rêu rao ở hàng nước thứ nhất, những thông tin về một kẻ tháo trộm đồ xe máy nào đó vừa bị công an bắt, và chiến dịch sẽ truy quét tên gian còn lại đang lẩn trốn quanh đâu đây. Câu chuyện thu hút sự tò mò, chú ý của những người khách uống nước, đám trẻ con chơi gần đấy và cả bà chủ quán. Người nào cũng hỏi một vài câu, bình luận thêm vài lời, có người đi xe máy tặc lưỡi, nhún vai bảo nhau cảnh giác, đề phòng kẻ gian táy máy... Rồi Sáng lại đứng lên, trả tiền, trước khi đi buông một câu cả quyết :

- Phen này, mấy thằng lưu manh chạy đâu cho thoát. Cứ khám nhà, thấy có "mặt nạ" xe máy, là họ bắt liền, không phải hỏi han gì thêm cả...

Cứ như vậy, ông chỉ huy Sáng "lợn" lôi hai trinh sát lần lượt đi khắp các hàng quán, chỗ uống cốc trà đá, chỗ ăn cái kẹo vừng, bánh đậu, chè lam... ở đâu, cậu cũng tranh thủ "tung" ra cái tin nóng hổi ấy, như

thể mấy cậu chàng vừa được mục kích chứng kiến thật sự không bằng ! Bởi vậy, chẳng mấy chốc, cả khu vực lân cận xôn xao đồn đại và bình luận về những thủ đoạn tháo trộm đồ xe máy của kẻ gian, hi há vì công an đã bắt được thủ phạm và đang truy quét nốt những tên lẩn trốn.

Sau khi nhận thấy mọi hàng nước trong "bán kính" định sẵn đã được "hỏi thăm" hết lượt, Sáng "lợn" dắt Quang và Tùng ra đầu ngã ba, dừng lại, xoa bụng, bảo :

- Bước một : "Rung chà" coi như thực hiện xong. Bây giờ, về tập trung ở nhà "mặt già", nghỉ ngơi ít phút và bàn kế hoạch phục bắt "cá nháy" !

Tùng "khềnh" chưa bao giờ bị tra tấn bằng kiểu này, thấy trong bụng cứ óc ách, căng tròn, nhăn nhó kêu :

- Đi từ từ thôi, "rung chà" rung chuông kiểu của cậu làm bụng tớ trương lên như cái trống rồi đây này. Cái tướng cậu mà lên làm chỉ huy thì quân lính đến vỗ bụng mà chết mất.

Sáng "lợn" trừng mắt :

- Cấm được kêu ca ! Cậu tướng tớ sướng lắm há. Vừa mất tiền, lại vừa... mót... đến cứng cả bụng rồi đây này !...

Ba thằng nhìn nhau, bất ngờ phá lên cười, rồi không ai bảo ai, cùng co cẳng chạy về quán karaôkê nhà Sơn, y như bị ma đuổi.

"CÁ NHẢY" LÊN BỜ. "MẶT NẠ" LẶN XUỐNG... BỂ NƯỚC

Vừa chạy (Tùng "khểnh" vốn ngắn chân hơn hai ông bạn còi sếu, nên phải cố mới theo kịp) vừa hỏn hển hỏi Sáng :

- Này, nhưng tại sao lại tập trung ở nhà Sơn "mặt già", ba đứa chúng nó vẫn đang ở đấy mà ? Hay cậu định hát để "rung chà" nữa hay sao ?

- Cứ đến đã, rồi tớ nói cho cậu biết. Bọn nó chắc cũng không còn ở đấy đâu, hiện trường có cái quái gì mà khám nghiệm khám nghiệm, tùy từng vụ chứ, mỗi vụ phải chọn một cách thích hợp để đạt hiệu quả nhanh nhất chứ... Sáng "lợn" vừa chạy vừa nói.

- Thế theo cậu, cậu chọn cách nào ?
- Tất nhiên không phải bắt đầu từ hiện trường...
- Vậy bắt đầu từ đâu ?
- Từ... nhân dân ! Đã bảo lát nữa sẽ biết mà...

Quả nhiên, sân nhà Sơn "mặt già" đã vắng teo, ba trinh sát phụ trách việc điều tra hiện trường, chẳng biết có phát hiện ra điều gì không, kéo nhau biến đi đâu cả. Ngoài sân, sợi dây Sơn "mặt già" căng khoanh vùng hiện trường vụ án vẫn còn nguyên, ở giữa có miếng bìa hộp treo, trên ghi dòng chữ bằng mực tím : "Khu vực cấm xâm phạm !". Sáng "lợn" nhìn thấy thế, bĩu môi : "Vẽ trò ! Nó định cấm cho đến khi tìm thấy cái "mặt nạ" chắc ? Để xem có tóm được thủ phạm nhờ bụi đất và khí trời không nhé !".

Sáng kéo khép cánh cửa sắt lại, lôi Tùng "khểnh" và Quang "sọt" ngồi xuống bên gốc cây hồng xiêm, nơi đêm nào, trong vụ bắt tên trộm trên nhà E2, chính cu "lợn" đã "tặng" cho đối thủ một cú đá bạt sườn của bài "kêkômi" ngoạn mục. Quang "sọt" hỏi :

- Sao lại ngồi đây ? Đến quán karaôkê mà chịu ngồi ngoài vườn thì hóa ra dở hơi à. Vào nhà, mỗi đứa hát vài bài xả hơi đã, rồi muốn bàn gì thì bàn...

Sáng chặn ngay :

- Thôi ! Lạy bố, bố hãy cất cái "giọng ca vàng" của bố vào đáy sọt đã, để tóm xong thằng thủ phạm thì cho thả sức mà rên rì... Không nhanh, "đối tượng" tẩu tán tang vật mất thì khó mà tìm nổi...

Tùng "khềnh" hỏi luôn :

- Cậu bảo đối tượng ở đâu ?

- Ngay trước mũi chúng ta thôi, nhà bên kia kia...

Sáng chỉ vào một nhà ở chéo trước cổng nhà Sơn "mặt già". Tùng lại nói luôn :

- Vậy thì sang mà xem, nó có nhà thì tóm luôn, sao còn rủ nhau ngồi đây làm gì ?

Sáng "lợn" phân trần :

- Đây mới là tình nghi thôi, chưa có chứng cứ. Nhưng có nhiều cơ sở để kết luận đến 90% là nó rồi...

- Cậu dựa vào đâu mà tình nghi mới được chứ ?

Sáng thì thâm :

- Im, để tớ nói cho mà nghe, chính điều này sáng nay tớ chưa muốn nói cho cả nhóm là vì thế, chắc ăn chín phần mười rồi, để bọn mình "đánh lẻ" lập công hơn chứ ! Chuyện là thế này : ngay sáng hôm sau, tớ đi "khái thác" các nhân chứng quanh đây, phải bịa chuyện "tìm người nhà" khéo léo lắm, gặp ai cũng hỏi : "Tối qua, khoảng hơn mười giờ, anh, chị, chú, bác có thấy "thằng em" cháu đi qua đây không, nó bỏ nhà đi từ đêm qua chưa về, chỉ sợ lại giao du cùng lũ bạn xấu, rủ rê làm chuyện hư hỏng..." Thăm dò, gợi ý mãi, mới gặp một cụ già về hưu, bảo : "Khoảng hơn mười giờ, có việc về qua đây, giật mình thấy một cậu đứng bên bụi cây

tối, tay cầm cái gì như một que sắt. Chợt thấy tôi bấm đèn pin đi qua, đáng diệu cậu ta về mất tự nhiên và không bình thường lắm, cứ cầm cái que sắt đập đập vào bụi lá loạt xoạt. Tuy chỉ soi đèn đi ngang qua rất nhanh, nhưng tôi vẫn kịp nhận ra cái que sắt khoảng "phi" 6, một đầu uốn cong, như người ta vẫn dùng làm tấm đan đồ bê tông ấy..." Tớ hỏi ngay : "Thế cái que sắt có dài không ạ ?", ông cụ đáp : "Que sắt bẻ gấp đôi, nhưng lúc chống xuống đất, cũng phải dài đến ngang vai cậu ta..." Tớ lại hỏi : "Ông thấy nó mặc quần áo màu gì ạ ?", ông cụ bảo : "Tối, chẳng kịp nhìn, nhưng tôi nhớ nó mặc cái quần kẻ sọc, như kiểu quần ngủ ấy... Thế có phải là em cháu không ?" Tớ làm bộ lắc đầu thất vọng : "Không ạ, khi đi, em cháu nó mặc quần màu nâu cơ..."

Thế là, các cậu biết không, tớ nghĩ ngay đến tên thủ phạm tháo trộm "mặt nạ" xe máy đêm qua ở sân quán karaôkê nhà Sơn "mặt già", lại nhớ tới cái chi tiết hóc búa nhất mà cả bọn mình đều thắc mắc, là làm sao chiếc xe máy của khách lại có thể "bò" từ xa đến sát gần cửa sắt, cho kẻ gian tháo "mặt nạ" được ? Cái que sắt đầu uốn cong bỗng làm tớ liên tưởng và hình dung một điều : Có thể tên gian đã dùng chính cái que sắt đầu hình móc câu ấy kéo chiếc xe máy ra gần cửa để hành động. Thế là tớ chạy

một mạch về nhà. May sao, hôm ấy bố tớ đi công tác, có ô tô đến đón, nên để xe máy khóa trong nhà. Tớ tìm mãi mới được một que sắt "phi" 6 dưới bếp, uốn cong đầu, rồi đóng kín cửa, thử nghiệm luôn. Ôi, các cậu tưởng tượng được không, xe khóa điện, chống chân nghiêng, mà tớ đứng ở cửa buồng, kéo chiếc xe từ từ lăn ra tận nơi bằng cái móc sắt thật ngon lành. Vậy đích thị nó là tên trộm "mặt nạ" rồi. Tớ quan sát thêm cái xe Dream II của bố tớ, thấy nếu có thêm dụng cụ là cái tuốc-nơ-vít, thì bọn gian muốn tháo cái "mặt nạ" cũng không khó. Thế là tớ mừng quá, cứ để nguyên cái xe của bố dựng giữa cửa, chạy ra nhà Sơn "mặt già" ngay...

Tùng "khềnh" cắt ngang lời Sáng "lợn" :

- Như vậy, cậu mới chỉ phán đoán được cách thức lôi chiếc xe ra của tên trộm, qua nhân chứng là cụ già về hưu kể lại, chứ đâu đã biết nó là thằng nào, ở đâu mà dám kết luận ?

Sáng "lợn" tiếp :

- Bình tĩnh, để tớ kể tiếp đã. Phải nói số tớ cực kỳ may, và "son" nữa chứ. Đang trên đường đến nhà Sơn "mặt già", tớ bỗng thấy phía trước là một đũa, chỉ cao hơn tớ tí ti, mặc dùng cái quần kẻ sọc kiểu quần ngủ như ông già đã tả, đi ngược về phía mình. Bất giác, tớ đi chậm lại, chọn một hàng nước

chè, ngồi theo dõi. Thấy tên quần ngủ vào đúng cái nhà kia. Lân la hỏi thêm bà hàng nước, mới biết, nhà nó ở đây...

Quang "sọt" phản ứng :

- Quần ngủ thì ở nhà, tớ cũng có, cũng kẻ sọc. Dù sao, đây vẫn chỉ là ngẫu nhiên. Thế chẳng lẽ nếu sáng ấy tớ cũng mặc quần ngủ kẻ sọc ra đường, thì cậu tình nghi luôn cả tớ sao ? Không thể lấy chuyện tình cờ để kết luận được, phải có bằng chứng đã.

Sáng "lợn" mặt đỏ bừng lên, bắt đầu câu :

- Hai cậu buồn cười nhỉ ! Chưa nghe hết chuyện đã phát biểu lằng nhằng. Cứ làm như tớ chẳng biết gì không bằng ! Đã gọi là tình nghi, thì cũng phải có đủ cơ sở mới tình nghi chứ. Không lẽ nghi bừa ! Nghe cho hết đã, rồi hẵng nói...

Ngừng một lát như để kìm cơn tức, Sáng kể tiếp :

- Tớ nép vào một gốc cây ngay trước cửa nhà thằng quần ngủ hàng tiếng đồng hồ để theo dõi từng cử chỉ, trạng thái tinh thần của nó. Không phải cảm giác đâu, nhưng quả là trông đáng điệu thằng này gian thật, lúc nào mắt cũng nhìn ngang liếc dọc, ngó trước trông sau như sợ sệt cái gì. Đứng lâu quá, phải đến hơn tiếng đồng hồ, tớ thấy nó cứ ở dật trong nhà, sốt ruột quá, đành nghi kế "điệu hổ ly sơn", vậy là tớ đánh liều bắc

loa tay, chõ thẳng vào nhà nó gọi to: "Sơn ơi! Sơn ! Đã tìm thấy cái "mặt nạ" chưa ? Tớ đã đi báo công an rồi !" ... Ai ngờ diệu kế thật hiệu nghiệm, chỉ một lát sau, thằng quân ngủ ra sân, tay cầm một vòng dây sắt "phi" 6 đã bẻ gập tròn lại, quăng vào bụi cây trước nhà, nghĩ thế nào, nó còn lấy cả cái sọt rác đây đổ lấp lên nữa. Thế là thêm một cơ sở để tớ chắc mẩm đúng nó là thủ phạm chứ không ai khác...

- Vậy thì từ sáng, cái phương án "rung chà" - ăn quả của cậu thực hiện là có ý gì ? -
Tùng hỏi.

- Tớ nghĩ ngay, nếu đúng nó là thằng ăn trộm "mặt nạ", chắc chắn chưa dám mang đi tiêu thụ, mà còn cất giấu ở đâu đó, nghe ngóng động tĩnh. Mình "rung chà" kiểu tung tin như thế, đến tai, thể nào nó cũng sợ xanh mắt mèo, cuống quýt lên tìm cách tẩu tán hoặc phi tang cái "mặt nạ" cho mà xem. Vì tớ theo dõi diễn biến tâm lý từ lúc dùng kế "diệu hổ" mà nó vội vàng quăng ngay cái móc sắt đi, chứng tỏ thằng này non gan lắm...

Sáng vừa nói đến đây, đột nhiên dừng lại, đưa ngón tay lên miệng khẽ "suyt" một tiếng, nói nhỏ :

- Cẩn thận, cúi sát đầu xuống thấp...
hình như... nó ra đấy !..

Theo hướng mắt nhìn của Sáng "lợn", Tùng và Quang cùng nhìn sáng. Cánh cửa nhà tên "quân ngủ" khẽ mở ra, một cậu choai, chỉ nhỉnh hơn các trình sát một tí, lăm lét bước ra, trên vai quấy đôi thùng gánh nước, quần kẻ sọc xắn cao đến đầu gối. Sáng "lợn" lăm bắm :

- Nó đấy ! Bây giờ chia ra theo dõi :
Tùng "khềnh" ngồi chốt ở đây, tớ và Quang, một thằng đi về hướng tay trái, một về tay phải, để khi ra, nó có đi đường nào thì cũng đã có quân ta ém sẵn, khỏi gây nghi ngờ. Thằng cha này mà cũng biết chăm chỉ đi gánh nước thì lạ thật !...

Tùng xen vào luôn :

- Lạ quá ấy chứ ! Ở khu tập thể này, có nhà ai phải đi gánh nước đâu. Trạm máy hai ngày bơm một lần, nhà nào cũng chưa dùng thoải mái, đến tầng 4, tầng 5 nước còn lên được, đằng này nhà tầng một mà cũng đi gánh nước, nghi lắm...

- Ủ, tớ cũng thấy đáng diệu thằng này khang khác. Thường ở khu tớ, các gia đình tầng 1, có ra bể, thì chỉ để giặt quần áo, chần chiếu, hay rửa xe cho rộng rãi, chứ chẳng ai gánh nước về cả - Quang "sọt" cũng thắc mắc.

Sáng nói nhanh :

- Thôi, nó sắp ra đến đường rồi đấy, chia ra, đi đi. Vớ phải ngã thằng nào, thằng ấy

bám đuôi mà theo dõi. Lạy trời, cho nó đi về phía tớ, để tớ xem tài nghệ gánh nước của nó thế nào...

Thoát cái, Sáng rẽ phải, hai tay thọc túi quần, mồm huýt sáo; Quang rẽ trái, túc tắc vừa đi vừa nhìn lên các tán cây, như kiểu tay chơi súng cao su đi tìm chim. Và rồi, đúng như ý cu "lợn" mong ước, tên "quần ngư" gánh đôi thùng toòng teng bước theo sau Sáng "lợn". Cu cậu thoáng liếc thấy thế, mừng lắm, huýt sáo càng to hơn, nhưng hình như nó thối bài của người lớn : "Lối đi qua nhà em..." hay sao ấy.

Nhưng, đi được một đoạn, Sáng bỗng nghĩ : mình đi theo dõi nó, mà lại đi trước thì dở quá, hóa ra nó theo dõi mình à ? Thế là Sáng "lợn" giả vờ cúi xuống gãi chân, chờ cho tên "quần ngư" quấy đôi thùng đi gần đến nơi, mới đứng dậy, đi tiếp. Nó cố tình né tránh đường tên "quần ngư", rồi đi tụt lại phía sau. Trong khoảnh khắc hai bên đi ngang nhau ấy, Sáng nhanh trí liếc nhanh vào phía trong hai cái thùng, nhưng không thấy gì cả. Vậy là, cứ giữ một cự ly nhất định, Sáng theo sát đôi thùng gánh nước ra đến tận bể công cộng xây giữa khu nhà. Nép mình dưới khoang một lối cầu thang, cậu ta theo dõi không bỏ sót một cử chỉ nào của tên "quần ngư". Đến bên bể nước, hấn dừng lại nhìn vào trong bể rồi đảo mắt quan sát

xung quanh. Xung quanh bể nước vắng tanh, không có ai giặt giũ, tắm rửa gì. Nói chung, dạo này các bể nước công cộng đều thế cả, các hộ gia đình đã tự thiết kế lấy hệ thống bể treo trong nhà, cải tạo, sửa sang buồng tắm, nên chẳng mấy nhà còn ra bể nữa. Tên "quần ngư" đặt gánh, cầm thùng chao xuống mức và vội vã gánh như chạy về nhà. Sáng "lợn" lại lảng cháng lượn ra như vô tình, nhìn nhanh hai thùng nước. Là chưa, hình như thùng này ra bể để âm mưu chuyện gì, chứ không phải lấy nước thì phải, vì nhìn trong mỗi thùng, nước nó lấy chỉ tí tẹo, chưa được gang tay. "Nhất định có ý đồ gì đây !" - nghĩ thế, chờ cho tên "quần ngư" đã vào nhà, Sáng "lợn" vẩy Tùng "khềnh" và Quang "sọt" đến, trình bày hết mọi suy nghĩ và nghi vấn của mình, rồi kết luận : "Cứ tiếp tục bám mục tiêu, theo dõi chặt chẽ, không bỏ qua một chi tiết nào. Chắc thùng này đang chuẩn bị mưu đồ gì đó, trông khá nghi lắm".

Ba trình sát lại tiếp tục phục kích trước cửa ngôi nhà tên "quần ngư", dán mắt vào cái cánh cửa, hồi hộp và căng thẳng. Năm phút, mười phút... Rồi hai mươi phút trôi qua, vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, Quang "sọt" sốt ruột, bảo :

- Khéo mà nó về, lăn ra giường đánh một giấc đến tận tối, để cho các trình sát tha

hồ ngồi ở đây mà hóng gió, mất ngày mất buổi. Theo tớ cứ để nó ngủ, chúng mình ra quán kiếm cái gì chén đi, bụng tớ ngọt ngọt rồi đây. Cái món "tập trung tinh thần" là chóng đói lắm !...

Tùng "khểnh" cũng thấy tình hình "tù mù" quá, hết cả kiên nhẫn, hòa theo Quang:

- Đứng đây, cho dù không ăn gì, thì cũng tìm chỗ nghỉ giải lao một chút cho đỡ căng thẳng. Thằng này, mặc "thường trực" cái quần ngủ, thì cũng dễ hay ngủ lắm... Kê tình nghi thì bình thân đi ngủ, còn ba thằng mình đứng ngoài... canh ! Chẳng khác gì ba anh em Lưu - Quan - Trương trong Tam quốc đến lều tranh cạy vờ Gia Cát Khổng Minh cả...

Sáng "lợn" thấy Quang nhắc đến chén, quả thật dạ dày cũng muốn tiếp nhận một thứ gì đấy, nhưng nhớ đến trọng trách chỉ huy được hai đồng sự tin cậy phó thác, nó đành phải chịu "hy sinh" một tí vậy, vả lại, vụ án đã đến lúc sắp hé mở, bỏ lơ lại mang tiếng "chỉ huy" mà chẳng làm nên trò trống gì, chúng nó lại cười cho, hóa ra chúng "vừa được ăn, vừa được nói"... Không ! Không thể chiều theo ý kiến của mấy đứa "bàn ngang" được, làm thằng chỉ huy, phải biết quyết đoán ! - Nghĩ vậy, Sáng nghiêm giọng ra lệnh :

- Nhân danh chỉ huy được chính các cậu công nhận, tớ chỉ thị : cấm không ai được rời vị trí. Ở đâu yên đó, chờ lệnh !...

Vừa đúng lúc ấy, cánh cửa nhà tên "quân ngủ" lại bật mở, hệt như lúc nãy, hẳn lại toòng teng gánh đôi thùng bước ra, lần này có vẻ tự tin và yên tâm hơn.

- Tiếp tục bám sát ! - Sáng nói nhỏ và kéo Tùng nấp vào sau một thân cây to. Quang cũng chọn một bụi cây thấp ẩn mình. Cả sáu con mắt cùng căng ra nhìn chăm chăm vào tên "quân ngủ" và đôi thùng gánh nước.

Chợt Tùng "khểnh" lay lay vai Sáng, thì thầm :

- Cậu có thấy gì lạ và khác thường không ? Ở đôi thùng ấy...

- Không, chẳng thấy gì cả. Nhưng qua lần gánh trước, với số nước rất "ví dụ" và lấy lệ, tớ kết luận : thằng này nhất định chỉ mượn trò gánh nước để toan tính hành động gì đây !

Tùng bĩu môi :

- Nhìn kỹ mà xem kìa. Trời đất ơi, thế mà cũng đòi là cán sự vật lý ! Cậu có nhớ cái "cân bằng lực" và ví dụ về "đòn bẩy" không ?

- Nhớ chứ !...

- Thế không thấy kìa à ?... Đôi thùng không, trọng lượng tương đương nhau, sao

nó để đòn gánh lệch hẳn về phía trước, "cánh tay đòn" phía sau dài hơn hẳn, mà hai bên vẫn cân bằng ?

Sáng "lờn" nhíu mày, giờ mới để ý, thấy quả đúng thế thật, lẩm bẩm :

- Ủa, đòn gánh lệch, "điểm tựa" ở vai nó chia "cánh tay đòn" thành bên dài bên ngắn, mà hai bên vẫn ngang nhau... Nghĩa là có thùng nặng, thùng nhẹ. Trong trường hợp này, nhất định thùng phía trước nặng hơn. Thế là sao nhỉ ?...

Tùng nói ngay :

- Giời ạ, còn là sao nữa, tức là trong thùng đằng trước có để vật gì chứ còn sao...

Cả Sáng và Quang cùng gật gật đầu, phục tãi phán đoán tình ranh của cu "khểnh". Tùng, rất tự nhiên, tiếp luôn :

- Lúc nãy cậu Sáng xuất hiện rồi, bây giờ để Quang, cậu tìm cách tiếp cận, đi qua cũng được, quan sát xem bên trong cái thùng phía trước có gì nhé. Nhanh lên, đừng để nó nghỉ...

Nhanh như cắt, Quang "sọt" đảo mắt quanh dưới chân, tìm kiếm. Nó chợt bước mấy bước, cúi xuống nhặt lên một cái vòng cạp rổ hồng nhà ai vứt đi, dứt vội mấy nan rổ còn dính, trên tay cậu còn lại một cái vòng tre hun tròn xoe. Tùng và Sáng còn chưa hiểu cu "sọt" định làm gì, thì nó cúi xuống nhặt tiếp một đoạn que ngắn, cứ thế

tay cầm vòng, tay cầm que lao ra đường. Thoắt cái, vòng tre đã được Quang lẩn ra đất, và cu cậu cứ thế cầm que chạy theo "đánh" cái vòng như một bánh xe chạy như bay theo tên "quần ngư" gánh thùng. Gần tới tên "quần ngư", Quang vừa đánh vòng vừa hét to "tránh ra, tránh ra cho xe tăng vượt lên"... Tên "quần ngư" giật mình quay lại, trở ngang đôn gánh, thì cũng là lúc cái vòng cạp rổ, dưới sự điều khiển tài tình của Quang "sọt", chạy né vòng ra, sát ngay cái thùng phía trước của tên "quần ngư", Quang cũng né mình chạy qua, như đang mãi theo cái vòng, nhưng, chỉ cần một phần tư giây thôi, cậu ta kịp ngó vào tận dưới đáy thùng gánh nước của tên nọ, rồi tiếp tục đánh vòng theo đường rẽ vòng qua đầu hồi khu nhà, quăng cả que lẫn vòng đi, chạy tạt vào lối lên cầu thang, trở về chỗ Tùng và Sáng. Nó hỏn hển vừa thở vừa nói :

- Đúng... đúng như... các cậu đoán ! Trong thùng... có... một gói ni-lông... buộc dây kỹ...

Mặt Sáng "lợn" rạng rỡ hẳn lên :

- Thế thì đúng rồi. Hay lắm, nó trùng kế "rung chà..." của Khổng Minh rồi ! Các cậu đã thấy chưa, tớ nói không sai mà : "cá nhảy" rồi đấy, giờ chỉ chuẩn bị vây bắt thôi...

Tùng phản đối luôn :

- Bắt thì cứ bắt, làm gì phải vây, cậu cứ nói chữ nghĩa dài dòng. Nhưng, chúng có gì mà bắt nó mới được cơ chứ ?!...

Sáng "lợn" ngoắc tay :

- Yên tâm, chúng có có ngay bây giờ đây. Tất cả theo tớ. Bám sát đối tượng, nhớ chưa có lệnh thì chưa ai được tự ý làm gì cả đấy nhé !

Tổ ba người do "chỉ huy" Sáng "lợn" dẫn đầu, xếp hàng một, vận động qua từng gốc cây, bờ tường, theo sát tên "quần ngư". Khi hần quảy đôi thùng tới bên bể nước thì ba chàng trình sát đã có mặt trong một khoảng cầu thang bên thành bể đối diện, ghé mắt qua bụi cây dâm bụt, theo dõi, Sáng thâm thì rất nhỏ : "Tuyệt đối không được gây tiếng động !". Ba trình sát đặc nhiệm nín thở dõi theo từng cử chỉ của tên "quần ngư". Không gian thật im lặng. Nghe rõ cả tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực mỗi cậu...

Tên "quần ngư" đặt gánh xuống bên bể nước, nhưng hần không múc nước ngay, mà đứng nhìn một lượt khắp bốn xung quanh. Sau khi đã yên chí giờ này không có ai để ý đến hần, tên "quần ngư" nhìn lại lòng bể nước một lần nữa, rồi bất ngờ ngối thụp xuống, thọc tay vào cái thùng phía trước, lôi ra một gói ni-lông đã được chằng buộc gọn gàng như người ta vẫn gói bưu phẩm gửi

bưi điện. Đảo mắt quan sát xung quanh thêm lần nữa, vẫn không một bóng người, hẩn thoát đứng lên nhanh chóng thả cái gói ni-lông vào trong bể, sát phía thành xi măng. Cái gói, chắc có gì bên trong nặng lắm, chìm nghiêm xuống đáy nước.

Tùng bấm tay Sáng "lợn", người như đang muốn chực nhào chạy ra :

- Mình ra bắt quả tang chứ !

- Không. Cứ để nó hành động xong và yên trí về đã. Tớ nghĩ ra cách khác rồi. Vui hơn nhiều...

Tên "quần ngư" thực hiện xong mưu đồ "thả kim đáy bể", làm mặt thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra, mức hai lưng thùng nước, tong tả gánh về. Hình như vẻ mặt nó có phần tươi hơn lúc nãy. Sáng "lợn" bảo Tùng, Quang :

- Cứ để cho nó về. Không cần theo dõi nữa. Hừ ! Cứ việc đắc thắng hơn hờ đi, sắp vào rọ rồi con ạ !...

PHA "CHẾT ĐUỐI" HOẢNG HÔN CỦA CU "KHỂNH"

Ba chàng trình sát "đánh lẻ" thỏa thuận với nhau không nói ra bất cứ tin tức gì trong ngày ở buổi họp nhóm tối hôm ấy. Cậu nào cũng phát biểu, nhưng toàn nói chung chung, vu vơ, chẳng nêu một phán đoán, kết luận nào cụ thể cả. Nếu tinh ý một chút, có thể thấy tốp của Sáng "lợn" - Tùng "khểnh" - Quang "sọt" hình như chỉ muốn cuộc họp kết thúc mau mau. Điều đó, không giấu được con mắt của Minh "tổ cú". Minh nghĩ bụng : "Chắc cánh bọn nó âm mưu làm chuyện gì, nên tỏ vẻ vội vàng đến thế !".

Nhưng, Sáng - Tùng - Quang, vì quá sốt ruột với kế hoạch "đánh lẻ" của ba thành sẽ thực hiện lát nữa, nên không thể biết rằng : ngay tốp của Minh "tổ cú" - Sơn "sọ" - Sơn "mặt già" cũng đang muốn nhanh nhanh chóng chóng kết thúc cuộc họp, để thực hiện một kế hoạch hành động theo phương án riêng của mình. Hóa ra là vậy, cả hai tốp trình sát đặc nhiệm đều muốn lập công

riêng, nên rốt cuộc, cả hai bên đều ngấm ngấm tìm cách "đánh lẻ" mà chẳng hề hay âm mưu của "đội bạn" cũng chẳng kém gì mình cả. Song, bên tốp bộ ba Minh - Sơn - Sơn đã tìm kiếm, phát hiện ra điều gì, và đang dự định "đánh án" như thế nào nhỉ ? Chúng ta sẽ xét đến sau nhé. Chỉ biết rằng cả hai bên "tương-sĩ-tượng" và "xe-pháo-mã" đều hăng hái và hy vọng sẽ là người cầm chìa khóa mở vụ án trước tiên. Còn bây giờ, thật đúng như mong muốn của cả đôi bên, cuộc họp nhóm đặc nhiệm kết thúc, sau khi cả bọn thống nhất khẩu hiệu "Tiếp tục tích cực điều tra, truy tìm thủ phạm" một cách chung chung và muôn thuở. Trước hết, chúng ta hãy theo dõi xem bên bộ ba "xe-pháo-mã" Sáng - Tùng- Quang làm ăn thế nào nhé.

*

Rời khỏi cuộc họp, Sáng nháy Tùng và Quang học tốc chạy ngay về một địa điểm bí mật mà ba cậu đã hẹn gặp nhau từ trước buổi họp : đó là một khoảnh đất nhỏ bằng độ ba cái chiếu, xung quanh trồng bờ rào cây ô-giô và dâm bụt um tùm, ở cách cái bể nước ban chiều tên "quần ngư" ra gách chừng mười mét. Khoảnh đất ở giữa chẳng trồng gì, một gia đình nào đó trên tầng xuống rào

dậu, trồng cây xung quanh, chắc là để "xí" đất dựng lều quán lán chiếm. Chính Tùng "khểnh" phát hiện ra "điểm hẹn" lý tưởng đó. Bờ rào có một lỗ hổng chui được vào bên trong. Đã ngồi ở giữa thì ban đêm có mà tài thánh cũng chẳng phát hiện nổi.

Ba cậu đã lần lượt bò được vào trong khoảnh cây, ở đây, mọi phương tiện trang bị cho kế hoạch "đánh án" tối nay đã được chúng tập kết đầy đủ. Trong bóng tối nhập nhòa. Sáng thì thảo hỏi Tùng :

- Bộ đồ lặn cậu mang đi chưa ?

- Yên tâm, đủ hết, có thể lặn ngoài biển cũng được chứ đây cái bể xây này đã ăn thua gì !

- Đừng có chủ quan. Cậu kể đi, gồm có những gì ?

- Thì ngay đây rồi, tất cả ở trong túi xách, cậu kiểm đi. Này nhé : kính bơi, ống thở, mũ cao su, dây bảo hiểm... được chưa ?

Sáng hỏi tiếp :

- Bây giờ thế nào ? Ai lặn ?

- "Oản tù tì", đứa nào thắng được xuống nước ! Nào...

Quang "sọt" vế tần ngần, khó nói, nêu lý do :

- Tối om thế này, "oản tù tì" thì nhìn thấy quái gì, dễ ăn gian lắm... Nhưng... trước hết tớ muốn biết... cái bể này... có sâu không nhỉ ?

- Ăn thua gì, giỏi lắm thì cũng chỉ gấp hai lần đầu tở là cùng thôi - Tùng đáp ngay.

Quang "sột" gãi đầu gãi tai :

- Nhưng tở... tở... không biết bơi !...

- Tở cũng thế - Sáng cũng thú nhận luôn.

- Nhưng đây có ai bắt bơi đâu, lặn cơ mà ! Lặn có dây bảo hiểm buộc ngang lưng, sợ gì ! - Tùng nói luôn, sau, nhìn hai ông bạn to con cúi đầu trong bóng tối, cậu mới hiểu ra : "không biết bơi thì làm sao dám lặn, kể cũng nguy hiểm thật", Tùng tiếp luôn :

- Như vậy, chỉ mỗi mình tở biết bơi, tở sẽ xuống nước, đỡ phải "oản tù tì". Nhưng công việc trên bờ cũng hết sức quan trọng đấy, tính mạng của người thợ lặn phụ thuộc vào người trên thuyền, các cậu không biết à...

Ngừng một lát, Tùng dỡ túi lấy ra cuộn dây thừng bằng ni-lông, nói tiếp :

- Cách thức thế này, các cậu chú ý nghe nhớ : Tở sẽ buộc một đầu dây vào ngang lưng, đầu kia hai cậu cầm, thật chắc vào đấy. Tở tiếp cận đến thành bể, sẽ không nhảy ùm xuống để tránh tiếng động, các cậu cứ thả từ từ tở xuống đấy, bao giờ dây hết căng, có nghĩa là tở đã xuống tới nơi. Tất nhiên tở phải lặn mò dưới ấy một lúc để tìm kiếm. Nhưng nhớ là dù có thấy hay không

thấy cái gói, bao giờ tở giật mạnh dây, là các cậu phải kéo lên ngay nhé. Vì như thế có hai khả năng : một là đã vớ được cái gói, hai là chưa được, nhưng hết "binh dưỡng khí", cần phải lên... thở một lúc, để lấy hơi xuống tiếp. Nhớ chưa, các cậu cứ cầm dây, ngồi luôn ở đây cũng được. Tở đã tính toán rồi, mang cuộn dây dài lắm. Dây này, ngày xưa bố tở còn kéo cái tủ lạnh từ tận dưới đất lên cửa ban công tầng bốn cơ mà... Bây giờ, chuẩn bị nhé !...

Nói rồi, Tùng "khềnh" bắt đầu nai nịt trang bị bộ đồ lặn : đầu đội cái mũ cao su bằng nửa cái vét-xi bóng cắt ra, mắt đeo kính bơi, mồm ngậm một cái ống nhựa dài hơn hai mét, một đầu ống xỏ xuyên qua miếng phao xốp có thể nổi trên mặt nước. Cu cậu cởi hết quần áo, chỉ đánh độc cái quần đùi. Sau khi loay hoay buộc sợi thừng ni-lông vào ngang lưng thật chắc, nó rút đầu qua hàng rào cây quan sát bên ngoài bể nước. Đem, xung quanh khu vực này vắng vẻ không một bóng người. Nếu bên ngoài có ai qua lại thì đường cũng ở khá xa bể nước, nên cậu yên tâm quay vào hỏi lại hai ông đồng sự (đang hai tay lăm lăm nắm sợi dây) lần cuối cùng :

- Xong chưa ? Xuất phát nhé ! Nhớ tở giật mạnh là phải kéo ngay đấy !

Tùng "khềnh" lom khom tiến đến bể nước, chưa gì mà sợi dây buộc ngang lưng đã luôn luôn căng ra như muốn kéo nó lại, Tùng khó chịu quay lại, muốn quát hai ông tướng kia một câu lắm, nhưng không làm gì được, nó lắm bầm : "Hai thằng dở hơi, nhất gan quá chừng, chúng cứ làm như đi chân bò không bằng !" Tùng leo lên thành bể, buông hai chân vào trong, bắt đầu tụt xuống. Sợi dây sau lưng căng ra treo cậu lên đầu cả bụng. Sáng "lợn" và Quang "sọt" lại quá cẩn thận, nên chỉ cho Tùng xuống từ từ, tưởng như từng đốt ngón tay một, tức không thể chịu nổi...

Lại nói chuyện bên trong bụi cây, Sáng và Quang nhận trọng trách cầm sinh mạng đồng đội trong tay, nên vô cùng lo lắng và hồi hộp. Hai cậu thả cu "khềnh" cho đến khi thấy sợi dây chùng lại, đầu kia không thấy có sức nặng kéo nữa, biết là Tùng đã xuống đến đáy, hai thằng cứ ngồi tóm chặt sợi dây như sợ ai lấy mất, bắt đầu những giây đồng hồ chờ đợi căng thẳng...

Mười giây !... Mười lăm giây ! Ba mươi giây !... Rồi gần một phút trôi qua, vẫn chưa thấy sợi dây động đậy gì. Sáng "lợn" lắm bầm : "Thằng cu tí ranh con mà giỏi lặn, hơi dài ra phết !... Mà cha tiên sư cái thằng "quần ngư", thiếu gì chỗ tẩu tán, cất giấu tang vật, lại đi thả xuống đáy bể nước. Phen

này nhất định bố mày bắt lặn xuống một trận cho nhớ đời mà xem"...

Gần một phút rưỡi đã qua, bỗng Sáng và Quang thấy sợi dây trên tay bị giật mạnh - ám hiệu kéo "thợ lặn" lên bờ, thế là hai thằng mồm môi mồm lợi ra sức kéo...

Sáng cầu nhàu :

- Ôi, sao lúc thả xuống nó nhẹ thế, mà giờ kéo lên nặng kinh người ! Hay là thằng "quần ngư" thả xuống bể cục chì ?...

Quang vừa thở ra đằng tai, cũng góp lời:

- Chưa biết chừng, cu "khềnh" uống nhiều nước bể quá nên nặng hơn đấy. Mà có khi chưa mò được gì cả, nó đòi kéo lên thở cũng nên !...

Giữa lúc ấy, áng chừng sợi giây đã kéo được Tùng "khềnh" lên gần miệng bể, thì một tình huống oái oăm xảy ra...

Có một bà đứng tuổi, mặc bộ đồ ở nhà, chắc là ở trên tầng cao, cầm chiếc dây xích dắt một con chó béc-giê xuống sân đi... tè. Con chó to như con bê con, mồm há ra, lưỡi thè dài, răng nhọn hoắt. Chắc là chú mày bị nhốt trong nhà lâu, cuồng chân, nay được xuống tầng, khoái chí nhảy chồm lên, giật tung giây xích khỏi tay bà chủ, chạy nhào nhào khắp nơi. Nó chạy vòng quanh bể nước, lại lao ra đường gạch, đâm vào găm cầu thang, rồi quay ra, xông thẳng đến

khoảnh đất có bụi cây rào quanh - nơi hai trinh sát nhà ta đang làm động tác "hò kéo pháo". Bất chợt thấy có người bên trong, con chó chững lại, sủa "gâu gâu" mấy tiếng dữ tợn. Chắc các bạn không lạ gì, tiếng sủa của con béc-giê to, nghe oai phong khủng khiếp lắm, kẻ yếu bóng vía nghe thấy chắc phải co rúm hết chân tay lại. Con chó coi sự phát hiện ra hai cậu choai trong khoảnh đất tối om như một chiến công, cứ đứng nguyên đấy gầm tiếp...

Sáng "lợn" và Quang "sọt", chẳng biết có thuộc loại yếu bóng vía hay không, nhưng thấy thế, hoảng quá, quẳng cả sợi dây đang kéo, vắt chân lên cổ chui ra khỏi hàng rào, chạy bán sống bán chết vào một khoang cầu thang, không dám quay mặt lại. Con chó đuổi được mấy nhịp chân, thì nghe tiếng bà chủ gọi "Mích ! Mích !" ... rất nghiêm khắc và khấn thiết, còn cố vươn cổ sủa theo hai chú nhóc thêm mấy tiếng, rồi mới chịu kéo lê cái xích sắt quay về...

Ngó thấy chắc chắn bà chủ đã dắt chó về, hai cậu mới chợt nhớ tới sợi dây sinh mạng ông đồng sự đang lặn dưới bể nước, nhìn nhau mắt tròn xoe, mặt cắt không còn hột máu, hoảng sợ. "Không khéo mà nó uống no nước, hoặc chết đuối mất..." Vậy là chẳng nói một lời, Quang "sọt", Sáng "lợn" ba chân bốn cẳng thực mạng chạy, nhưng

không phải trở lại cái khoảnh đất rào cây, mà một mạch lao ngay ra bể nước. Đến nơi, chẳng cần giữ gìn bí mật, ý tứ khỏi gây tiếng động gì hết, hai đứa cùng áp bụng, nhòai người nhìn xuống lòng bể tối đen như mực.

- Tùng... ời ! - Quang gọi to.

- Từ... ùng... ơ... ời ! Tùng ! - Sáng cũng gọi, to hơn, tiếng nó dội lại vang trong lòng bể.

Trong giây kkhắc ngắn ngủi ấy, đứng bên sợi dây thừng còn đang vất lên thành bể, tự nhiên, nước mất hai trinh sát ứa ra giàn giụa. Chúng chợt nghĩ tới điều khủng khiếp xảy ra.

Nhưng, ngay sau tiếng Sáng gọi, nghe thấy dưới đáy bể có tiếng bì bõm, rồi một giọng nói như từ thủy cung vang lên :

- Tùng, Tùng cái con khi ! Còn gọi gì nữa, đang kéo thì lại thả... Biết thế này tớ mang cái thang dây, tự trèo lên còn hơn.

Trên bờ, không làm sao tả xiết nỗi mừng rỡ của hai trinh sát sợ chó, chúng vừa gạt nước mắt vừa hè nhau tiếp tục "hò kéo pháo" lời chú út của mình lên. Có một sức mạnh đến kỳ lạ, làm bốn cánh tay nhỏ khỏe lên lạ thường, khiến cu "khềnh" cứ băng băng bay lên, oai oái kêu : "Từ từ thôi nào, đau hết cả bụng. Chả bù cho lúc nãy, chậm như rùa !" .

Lôi được cu thợ lặn lên tới thành, Sáng ôm ngang lưng Tùng, bế xốc lên, đặt đứng xuống đất, rồi cả hai thẳng, cứ thế thay nhau ôm lấy ôm để chú "khềnh", còn hôn cả vào má nó, hết như cảnh đoàn ngoại giao đón khách vừa từ máy bay xuống. Mà có lẽ còn hơn thế, vì đối với hai cậu, trong tâm trạng mọi chuyện vừa xảy ra, chúng đón Tùng từ đáy bể lên, mà cảm giác như bạn vừa từ cõi chết trở về an toàn với mình...

Tùng thấy cử chỉ hai ông bạn là lạ đâm sốt ruột, gắt :

- Các cậu làm cái trò gì thế này, rách việc quá, vi phạm hết cả quy định rồi ! Nhanh chóng thu dây, trở về khu an toàn để tở mặc quần áo đã... Mò được "kim" đây rồi...

*
* *

Mời các em đón đọc tập tiếp theo :
"BÍ MẬT TRONG CÁI MÊ CHIM"

MỤC LỤC

- 57 - Tia sáng của chuyên án "XAP"**
- 58 - Dấu vết sau quả pê-nan-ti và cậu thủ môn "xoi" nước cống**
- 59 - Tìm thấy "xương âm phủ"**
- 60 - Vụ án cái "mặt nạ"**
- 61 - Phương án "rung chà, cá nháy"**
- 62 - Bộ ba "xe-pháo-mã" đánh đòn gió**
- 63 - "Cá nháy" lên bờ, "mặt nạ" lặn xuống... bể nước**
- 64 - Pha "chết đuối" hoảng hồn của cu "khềnh"**

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

In 2.500 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTĐ Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 9-1996.